
Butlletí

de l'Arquebisbat de Barcelona

Núm. 159 (2019) II

28 de febrer

Redacció i administració:

Oficina Diocesana de Comunicació i Relacions Institucionals
c/ Bisbe, 5 – 08002 Barcelona – Tel. 93 270 10 13; Fax 93 270 13 05
A/e: press@arqbcn.cat – Web: www.esglesiabarcelona.cat

Prelat

Decrets

Barcelona, 5 de febrer de 2019

DECRET 29/19

Acceptada la instància presentada per l'associació privada de fidels GERMANDAT DE JESÚS CAPTIU I NOSTRA SENYORA DELS DOLORS DE MATARÓ, en la qual sol·licita l'aprovació de la modificació dels seus estatuts, així com l'aprovació del canvi de domicili social;

Havent emès informe favorable a la seva aprovació la Secció Jurídica de l'Oficina de Transparència, Suport Jurídic i Retiment de Comptes sobre entitats sotmeses a la jurisdicció episcopal, i el Sr. Promotor de Justícia d'aquest Arquebisbat;

Atès que els estatuts modificats de la Germandat compleixen tots els requisits establerts en la disciplina vigent de l'Església;

PEL PRESENT decret aprovem la nova redacció dels estatuts de la Germandat de Jesús Captiu i Nostra Senyora dels Dolors de Mataró i els declarem vigents des del dia d'avui, en substitució dels anteriors.

Ho decreta i firma l'Emm. i Rvdm. Sr. Cardenal Arquebisbe de Barcelona.

† Card. Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona

Per manament del Sr. Cardenal Arquebisbe

Màrion Roca Sagués
Secretària General i Cancellera

Homilies i al·locucions

Homilia en l'eucaristia de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada (2 de febrer de 2019)

Eucaristia a la catedral de Barcelona, en la festa de la Presentació del Senyor, 2 de febrer de 2019, a les 12.00 hores. Transcripció de l'enregistrament magnetofònic.

Saludo el president de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC), el delegat episcopal de la Vida Consagrada, que no l'elegit perquè es diu Joan Josep com jo, sinó perquè vosaltres el vàreu proposar en la consulta que vaig fer i que vaig llegir, i ha coincidit que té el mateix nom que l'arquebisbe... Així, quan vosaltres parleu amb ell, ja podeu saber que en ell hi està present l'arquebisbe també pel nom, i si pregueu per ell, pregueu també pel bisbe. Molt bé, moltes gràcies!

Saludo també tota la Junta de la URC, els pares provincials, els religiosos i religioses. Saludo, en vosaltres, tota la vida consagrada, les diferents manifestacions i carismes que esteu representats aquí. Saludo els preveres presents, el diaca que ens acompanya i a tots vosaltres, germans i germanes, que participeu en aquesta celebració.

El tresor que és Jesucrist, el nostre Salvador

En veritat és un goig per a mi, com a pastor d'aquesta Església, veure la vida consagrada aplegada, en un dia com avui, entorn del Senyor. És la comunió que volem viure, que ja vivim. Diferents carismes de la vida consagrada, però tots units per anunciar l'amor de Déu present enmig del món. I aquesta riquesa de la diversitat, però en la comunió, és el que fa créixer, l'evangelització, la missió i la vida de l'Església. Gràcies, perquè feu un esforç per viure aquesta comunió dia rere dia i tots els dies de la nostra vida, però sobretot perquè ho volem fer visible en un dia com avui. Gràcies! Que Déu us beneixi a tots i a totes!

I avui volem donar gràcies a Déu per aquest tresor que va ser presentat al temple en un dia com avui allà a Jerusalem. Aquest tresor que l'hem rebut nosaltres com un gran regal és Jesucrist, el nostre Salvador. La Verge Maria, la Mare de Déu, va presentar al

temple aquest gran regal, amb Josep, el seu espòs. Nosaltres avui ens sentim contents d'aquest tresor i venim a donar gràcies al Senyor.

El tresor de la vida consagrada

I donem gràcies també per un altre tresor que tenim a l'Església, que és la vida consagrada. Donem gràcies a Déu per tota la riquesa que vosaltres doneu al món i a l'Església. Pels diferents carismes que hem rebut a través de la vida consagrada dins de l'Església. Quanta diversitat! Però tot és gràcia! Tot és do de Déu, gràcies, Senyor, gràcies per aquests carismes de vida consagrada. Gràcies!

Voldria dir que, encara que no són presents aquí, avui recordem els contemplatius i les contemplatives, els missioners i les missioneres que estan lluny de nosaltres, però que foren enviats per la nostra comunitat. Els tenim ben presents avui.

I, pensant en la vida consagrada, diem: quanta santedat! Quanta entrega generosa en vosaltres. Gràcies, Senyor. Gràcies pel vostre testimoniatge, pel testimoni de la vostra generositat i de la vostra entrega! És veritat, i hem de dir-ho, perquè la humilitat i la veritat van unides. És veritat que hi ha hagut i hi ha persones que han tacat la bellesa de la vida consagrada. I això ens fa mal, ens fa patir. I demanem perdó al Senyor per aquesta ombra, per aquest pecat d'alguns membres de la vida consagrada. Posem aquí també els preveres i els bisbes, perquè tots estem consagrats al Senyor, i demanem la misericòrdia del Senyor sobre nosaltres i sobre tots aquells que no han estat fidels al seu compromís d'entrega al Senyor.

Però donem gràcies al Senyor –ho repeteixo– per tanta santedat, per tanta entrega generosa de germans i de germanes nostres en la vida consagrada. Gràcies, Senyor!

Una paràbola d'esperança

La vida consagrada es una parábola de esperanza. ¡Es una parábola de esperanza! Y es una parábola de la larga espera del retorno del Señor. Eso sois vosotros: una esperanza, en la espera del Señor, siendo testimonios de una espera, purificad vuestro corazón, viviendo las bienaventuranzas. ¡Qué hermosa exhortación pastoral nos ha regalado el papa Francisco! Es la titulada *Gaudete et exultate*. Sencilla, ¡pero tan profunda! En ella nos recuerda la armonía –parece una contradicción, pero no lo es– entre las cosas que el mundo no valora como camino de felicidad y las que nosotros hemos descubierto como verdadero camino de felicidad: las bienaventuranzas.

Nos dice el Señor: bienaventurados, alegres, los pobres en el espíritu. Bienaventurados y felices los que lloran. Los misericordiosos. Los que trabajan por la paz. Los que son perseguidos por el nombre del Evangelio. Nosotros hemos encontrado la felicidad en la pobreza, en la obediencia, en la castidad, en la entrega a los demás,

en el sufrimiento, en los fracasos... En todo esto hemos descubierto la alegría. ¡En la cruz está la resurrección! ¡Y está la vida y la resurrección! Y de esto todos estamos llamados a ser testigos.

Viure la pregària del Parenostre

Y este año –y yo no sé por qué predico, porque ya lo ha dicho tan bien al comienzo el presidente de la URC, por lo cual yo pensaba que no hacían falta más palabras– ¡gracias, padre Muñoz! En este año, el Papa nos invita a ver la vida religiosa como una presencia del amor de Dios. Presencia de un Dios que es Amor, que nos ama entrañablemente porque es Padre. Y ese amor queda expresado en esa oración, tan sencilla y tan profunda, que es el Padrenuestro, que a veces recitamos muy de prisa y a la carrera...

El Parenostre és la pregària d'un infant que confia, que posa tot el seu cor en el seu Pare: Pare nostre! Els consagrats a Déu, els religiosos i religioses intentem viure units a Crist i, amb ell i en ell, viure la filiació divina. Déu és Pare nostre! Malgrat les nostres deficiències i els nostres pecats. Ell és Pare, i nosaltres hi podem confiar. Com els fills de la terra, que confien en els seus pares. I els pares, malgrat tot, no deixen d'estimar els seus fills, malgrat totes les deficiències i pecats que poden tenir... És meravellós! Déu és més gran que els pares de la Terra: Pare nostre!

«Sigui santificat el vostre nom». L'experiència de l'amor de Déu ens anima a tots nosaltres a deixar que Déu sigui Déu. Que pugui ser Déu. No volem manipular Déu! Que ell sigui Déu! I adorem Déu, que és Pare, i el deixem ser Pare, i deixem que ell condueixi la nostra vida, perquè sempre ho fa per camins d'amor, i sempre per al nostre bé. «Sigui santificat el vostre nom». Volem que tu puguis conduir la nostra vida!

«Vingui a nosaltres el vostre Regne». El Regne de Déu és un regne de justícia, de pau, d'amor, de comunió entre nosaltres. I vosaltres, els religiosos, la vida consagrada, voleu fer present aquest Regne amb el vostre testimoni de justícia, de pau i d'amor. Viure la comunió entre vosaltres, viure el perdó i l'amor és una cosa meravellosa. Gràcies per aquest testimoni d'amor, malgrat les diferències que teniu... Vaig a dir-vos una cosa que no sé si dir-ho... Els sacerdots diocesans vivim bastant sols, ens costa fer comunitat... I jo a vegades dic: «Mireu com vivim els bisbes», un de Mallorca, un de Barcelona, un que ve d'Aragó –de la Franja sí, però d'Aragó– i que tenim una formació diferent, però intentem viure en comunitat. Sabem que a vegades hi ha dificultats, però, com vosaltres, ens trobem cada matí pregant junts al Senyor. I això ens dona ànims per continuar sent testimonis de l'amor de Déu, malgrat els nostres defectes, malgrat els meus defectes. I crec que això és un bé per a l'Església que peregrina aquí a Barcelona. I vosaltres sou un bé, perquè viviu aquesta vocació de fer comunitat en l'amor.

«Faci's la vostra voluntat». Avui veiem com la Mare de Déu presenta el seu Fill a Déu perquè es faci la voluntat de Déu. Ella ho va dir el dia de l'Anunciació: «Faci's la vostra voluntat.» I ho torna a dir avui: que es faci la vostra voluntat... «I una espasa traspasarà la teva ànima», li diu l'ancià Simeó. Maria accepta els plans de Déu. Acceptem-los també nosaltres, amb joia, amb humilitat, amb generositat. Els plans de Déu sobre la nostra vida, sobre la vida de l'institut, de la congregació religiosa, de l'Església, del món, de la societat... Ho acceptem?

«Doneu-nos el pa de cada dia». Aquest pa material, però sobretot aquest Pa de Vida que és l'eucaristia. Nosaltres, sovint, estem massa aferrats als béns materials. Hem fet el vot de pobresa. Volem ser pobres, però a poc a poc el nostre cor s'aferra a la televisió, a l'ordinador, a tantes coses que ens allunyen d'aquest Pa que ens dona la Vida, que és el Pa del Senyor en l'eucaristia. Quantes hores passem davant la televisió o davant els ginys informàtics, comparat amb el temps que hauríem de passar davant Déu? El papa Francesc ens parla molt de discerniment. Que siguem capaços de fer aquest discerniment per tal de trobar els camins de Déu en la nostra vida.

Ser apòstols humils de la misericòrdia

«Perdoneu les nostres culpes...» El gran pecat que nosaltres tenim és que a vegades ens creiem Déu, ens creiem infal·libles, i ens diem: «Jo tinc la raó. Jo sé el que cal fer. I jo soc la norma i la llei!» Aquest és el gran pecat, el pecat de l'origen, el pecat original. Perdó, Senyor, pel nostre orgull, per la nostra infidelitat, pel nostre abús de poder. Ens creiem moralment superiors a la resta, i abusem a vegades, sense adonar-nos-en... Demanem al Senyor que ens perdoni i que ens faci capaços de perdonar els altres.

I acabem el parenostre dient: «Lliureu-nos del mal.» El mal existeix, el Dimoni existeix, és el Temptador i vol separar-nos de Déu, dels camins de Déu, vol la nostra caiguda. I nosaltres som febles i sovint caiem. Necessitem que el Senyor ens doni força, ens faci lliures per tal de no caure en les grapes, en les urpes del Maligne per poder ser testimonis d'esperança, de llibertat, de joia. Que ens faci testimonis d'aquest amor de Déu que és misericòrdia, que és perdó, que és comunió. Demanem-ho al Senyor.

I ara, al renovar el nostre compromís de servir el Senyor i l'Església en els més pobres, els nostres germans, demanem-li que ens doni a tots nosaltres aquesta força de poder ser testimonis d'amor, de comunió, de joia enmig del nostre món. Amén.

† Card. Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona

Cartes dominicals

«Per un consens durador en educació» (3 de febrer de 2019)

En parlar d'educació, tots estem d'acord en la gran importància que té, però quan s'afronten alguns temes concrets aquest consens s'esvaeix. La prova d'això són els canvis legislatius constants en la matèria, que fan pensar que *cada cap vol deixar el seu barret*. De vegades això pot provocar un desconcert gens positiu.

Un bon model educatiu ha de col·laborar amb els pares en la missió de formar persones íntegres, fraternes, capaces d'estimar i de ser estimades... Exigeix també respecte a la diversitat i que possibiliti a cadascun arribar al seu major desenvolupament. El respecte a la llibertat no és, llavors, una opció política, sinó una necessitat en l'arrel mateixa de l'educació. Un bon model educatiu és el millor camí per a la cohesió social i l'equitat.

En aquest sentit, un dels molts reptes que afronta el nostre sistema educatiu és el debat públic sobre l'ensenyament de religió i el respecte a la llibertat d'elecció del model educatiu per part de les famílies.

En realitat, és un debat en gran part ja resolt pel nostre ordenament jurídic. L'article 16 de la Constitució reconeix la llibertat religiosa i l'aconfessionalitat de l'Estat en el marc de l'anomenada laïcitat positiva. En connexió amb aquest article, el 27 reconeix la llibertat d'ensenyament al mateix nivell que el dret a l'educació i el dret dels pares a escollir per als fills una formació religiosa i moral d'acord amb les seves conviccions. I els articles 21.2 i 42.7 de l'Estatut de Catalunya estan en la mateixa línia.

Pel que fa al dret a la llibertat d'elecció de model educatiu, la societat civil té el dret a demanar una educació religiosa i també a oferir-la. Amb això, es garanteix als pares el dret a escollir una educació religiosa o bé un model que no ho sigui.

La presència de l'opció religiosa a l'escola pública garanteix la neutralitat de l'Estat respecte al dret dels pares a escollir per als seus fills una formació religiosa i moral d'acord amb les seves conviccions.

Així, doncs, la llibertat de triar escola i educació religiosa, lluny de ser un maldecap, pot ser una solució a dicotomies innecessàries que no aborden els problemes reals del nostre sistema educatiu. Amb bona voluntat, es poden trobar moltes fórmules que garanteixin la llibertat de les famílies per escollir el projecte pedagògic que millor els convingui: des del model d'un xec escolar que no subvencioni les escoles, sinó les famílies, passant per aprofundir en l'actual model del concert educatiu en escoles, o d'altres models en què l'Estat financi el 100% del cost per alumne en totes les escoles...

Tant de bo siguem capaços d'arribar a un consens durador en el model educatiu que acabi amb les desigualtats, promogui una formació integral dels joves i garanteixi una llibertat d'elecció real per a les famílies.

† Card. Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona

«Mans Unides, 60 anys per un món just» (10 de febrer de 2019)

Aquest diumenge celebrem la Jornada de Mans Unides amb el lema «Creiem en la igualtat i en la dignitat de les persones». Aquesta institució de l'Església catòlica fa seixanta anys que lluita contra la fam, la pobresa, el subdesenvolupament i les seves causes. En relació amb aquesta entitat, voldria compartir el record íntim d'un moment viscut en un dels països més pobres del món.

Aquest estiu vaig viatjar a Madagascar per predicar uns exercicis espirituals a preveres. Allà vaig conèixer comunitats cristianes que viuen en ambients rurals amb dificultats econòmiques malgrat els abundants recursos naturals que tenen. I el que més em va impactar va ser la seva acollida, molt humana, generosa, afable i desinteressada.

En aquest racó del món, la calor és intensa, però la supera amb escriu la calidesa humana que s'hi troba. Et sents embolcallat per la gent senzilla, que t'ofereix el cor. I en aquest lloc llunyà, entre aquesta gent acollidora, el que també em va colpir va ser veure un rètol immens que deia: «Mans Unides». Sí, va ser en acabar l'Eucaristia dominical a la catedral de la diòcesi de Diego Suárez. La gent va agrair d'aquesta manera a Mans Unides la restauració de l'escola de la catedral. Amb les mans unides, tots junts, podem arribar molt lluny, i Mans Unides, sens dubte, hi ha arribat, en el temps i en la geografia. Va ser un goig poder veure sobre el terreny la tasca d'alguns missioners i gent del país. Vaig comprovar com, units a Crist i alimentats per la seva vida, mantenen viva l'esperança de la comunitat i recuperen, de mica en mica, la dignitat perduda.

En aquests països que mal anomenem «Tercer Món», on els nostres germans no tenen els recursos bàsics per viure, Mans Unides hi finança projectes de desenvolupament comunitari sorgits de la iniciativa de les mateixes poblacions locals: creació d'hospitals i escoles, construcció d'habitatges, producció d'aliments, accés a l'aigua potable, energia i altres recursos bàsics, etc.

Els diners arriben directament al destí sense passar per cap intermediari. Mans Unides audita els seus comptes, supervisa els progressos dels projectes i publica cada any una memòria d'actuacions a fi de donar la màxima transparència a la seva tasca.

Gràcies, Mans Unides, per la vostra lluita decidida contra la pobresa al món. Gràcies per creure que és possible erradicar-la. I gràcies també a tots els qui coopereu amb Mans

Unides: treballadors, socis, voluntaris que regaleu el vostre temps, col·laboradors que feu donatius i, sobretot, gràcies a tots els que hi aporteu molta il·lusió. Que Déu us beneeixi!

No podem ignorar els nostres germans més pobres, d'aquí i d'arreu del món. La col·lecta d'aquest diumenge a totes les parròquies i comunitats cristianes està destinada a aquesta institució i a la tasca que fa.

Benvolguts germans, siguem generosos per col·laborar en aquesta finalitat tan humanitària, especificada en el lema d'enguany: «Creiem en la igualtat i en la dignitat de les persones».

† Card. Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona

«Sols en la vellesa» (17 de febrer de 2019)

Fa uns dies vaig assabentar-me d'una dada que em va colpir veritablement: més de tres-cents mil ancians catalans viuen sols, segons dades de l'Institut d'Estadística de Catalunya. Estar sol no sempre és un problema. Sentir-se sol sí, ja que podem estar en companyia i, malgrat tot, tenir sensació de buidor, una experiència de falta «d'alguna cosa». L'ésser humà és sociable per naturalesa i necessita els altres per viure. Quan una persona se sent sola, se sent també exclosa.

Les persones grans necessiten el contacte amb altres persones; i, al capvespre de la seva vida, moltes senten, especialment, la manca de presències que les reconfortin i que omplin una mica la buidor que senten. Les pèrdues i les absències els han anat minant la vida.

La vellesa és un moment de fragilitat de la persona, en què, de vegades, la marca de la solitud queda dibuixada en el rostre. Quan una persona gran no troba ningú que se n'ocupi ni amb qui parlar, pensa que ja no importa a ningú. La solitud té un impacte emocional que provoca nerviosisme, angoixa, tristesa, mal humor i sensació de marginació social.

El procés de fer-se gran pot arribar a ser dur, perquè es van perdent familiars i amics i també es van perdent facultats i habilitats. La vellesa ens arriba a tothom, i normalment es rep amb més tristesa que alegria. Sovint l'entorn la percep com una nosa més que com un valor. Al llibre dels Salmes llegim: «No em rebutgis al temps de la vellesa; ara que decau el meu vigor no m'abandonis» (Salm 71,9).

Actualment, l'estructura familiar ha canviat i gairebé no hi ha espai per a les persones grans, però, tot i que sovint les arraconem i les menystenim, tenen un paper molt important, de gran valor. Sense elles, es perd la saviesa de la vida i la gran riquesa de les

relacions intergeneracionals, en què joves i grans aprenen els uns dels altres. Cal que els nostres germans més grans ocupin el lloc que els pertoca i no quedin desplaçats. «Aquesta civilització continuarà endavant si sap respectar la saviesa, la saviesa de la gent gran» (*Amoris Laetitia*, 192).

Vivim en una societat amb canvis constants, on es promou l'individualisme i l'autosuficiència, on cadascú «va a la seva», on no tenim temps per als altres, però, en canvi, podem passar hores i hores hipnotitzats davant d'una pantalla, amb l'únic objectiu de passar l'estona. Cal que tots siguem sensibles i estiguem atents a les persones de la nostra comunitat, al que els passa, per poder-les acompanyar quan ho necessitin. Cal que cuidem la gent gran perquè són testimonis valuosos que enriqueixen la nostra vida. Qui té un amic té un tresor (cf. Sir 6,14), diuen. Qui té un avi o un amic gran té una fortuna, dic jo. Sens dubte, tenir un avi a prop és un regal, un privilegi, però gairebé també una necessitat. Així ho expressava el papa Francesc en el darrer Sínode, tot recordant una dita argentina: «Si a casa teva no hi ha cap ancià, compra'n un i cuida'l.»

Benvolguts germans, tinguem present la gent gran: acollim-la, escoltem-la i estimem-la. Regalem-los una mica del nostre temps!

† Card. Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona

«Els joves, l'ara de Déu» (24 de febrer de 2019)

La joventut és una etapa clau en la formació de la persona i en el progrés de la societat. Des de l'Església catòlica en som molt conscients i, per això, recentment, hem organitzat dos esdeveniments d'àmbit mundial on hem compartit amb els joves les seves angoixes i alegries. El primer va ser el Sínode dels Bisbes del passat mes d'octubre; i el segon, aquest gener, la Jornada Mundial de Joventut a Panamà (JMJ). La visita del papa Francesc a aquest país centreamericà ha fet que milers de joves d'arreu del món, carregats de somnis i d'esperança, hagin pregat junts i hagin renovat el seu compromís de transformar el món vivint a l'estil de Jesucrist.

Es diu sovint que els joves són el futur i l'esperança del món i de l'Església. Ara bé, ser jove no és gens fàcil. A molts els toca viure moments difícils i d'incertesa. A Europa el problema es concreta, principalment, en l'atur juvenil i en l'accés a l'habitatge.

Tots hem d'implicar-nos en la construcció d'un futur més pròsper. Durant la JMJ de Panamà, el papa Francesc ens convidava a treballar plegats sense perdre l'esperança ni l'alegria: «Un altre món és possible [...]. Els joves ens conviden a involucrar-nos en la seva construcció perquè els somnis no quedin en una cosa efímera o etèria, perquè s'impulsi un pacte social en què tots puguin tenir l'oportunitat de somniar un futur: el dret al futur també és un dret humà.»

El futur incert de les noves generacions ens hauria de fer obrir els ulls i adonar-nos que és urgent que connectem l'economia amb el bé comú i la dignitat de les persones. Estic convençut que si els valors de l'Evangelí –continguts en la Doctrina Social de l'Església– els apliquem a l'economia i a la política, serem capaços de transformar la societat i edificar un món més just, més fratern i en pau.

En la cloenda de la JMJ, a Ciutat de Panamá, el Sant Pare va exhortar els joves a ser conscients del seu paper com a cristians i a prendre's la vida seriosament ja que, en paraules del Sant Pare, els joves no són el futur, sinó l'ara de Déu. Cal, doncs, que obrim als joves més espais de participació i de decisió en la societat. Cal també que oferim als joves cristians camins per intervenir en la vida de l'Església i en les seves respectives institucions socials o religioses.

El proper diumenge 10 de març, a les sis de la tarda, a la Sagrada Família, tenim una nova cita amb tots els joves de la nostra diòcesi. Amb ells volem començar la Quaresma, pregarem amb la creu de Cambodja i celebrarem l'Eucaristia acompanyats de Mons. Enrique Figaredo, SJ, prefecte apostòlic de Battambang. Ell ens aproximarà a la situació de l'Església a Cambodja i compartirà amb nosaltres el seu testimoni, conjuntament amb dos joves nadius. Ens relatarà com ajuden els joves afectats pels danys de les mines antipersones.

Animo tots els joves de la diòcesi a participar-hi. Bon diumenge a tothom!

† Card. Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona

Articles i declaracions

Declaracions del cardenal Omella a TV3 i TVE

L'arquebisbe de Barcelona condemna els presumptes abusos a menors i demana que «es netegi tot el que sigui necessari».

El cardenal arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella, ha condemnat aquest dilluns 11 de febrer de 2019 els presumptes abusos a menors per membres de l'Església a Catalunya i ha demanat que «s'assumeixi i es netegi tot el que sigui necessari».

En declaracions a TV3 i TVE, fetes a l'entrada a la reunió dels bisbes de les diòcesis catalanes, el dilluns dia 11 de febrer de 2019, que es varen reunir a la Casa d'Espiritualitat Maria Immaculada, de Tiana, el cardenal Omella ha fet una crida a l'Església «a ser valenta» en aquest assumpte. «El que està mal fet, està mal fet, i punt, sigui on sigui», ha sostingut el cardenal arquebisbe de Barcelona, que ha apel·lat al fet que «l'Església i la societat siguin conscients del mal i aquest mal es corregeixi i es netegi tot el que sigui necessari».

Les declaracions del cardenal arquebisbe de Barcelona, que arribà a la reunió de Tiana acompanyat dels bisbes auxiliars Mons. Sergi Gordo i Mons. Antoni Vadell, varen ser recollides per les agències EFE i Europa Press i foren molt divulgades pels mitjans escrits i audiovisuals.

Comunicats de premsa

Sobre el projecte constructiu en l'antic convictori de la residència sacerdotal del barri de les Corts

Barcelona, 5 de febrer de 2019. Davant el comunicat emès avui per la Plataforma «Salvem el Patrimoni de les Corts», des de la Fundació Sant Josep Oriol es vol fer públic que:

1. Durant la primera meitat de l'any 2018 la Fundació, seguint tots els criteris i les indicacions de l'àrea d'Urbanisme de l'Ajuntament de Barcelona, es va fer la modificació pertinent del Pla especial de la zona ja aprovat per canviar usos a residència de gent gran i rebaixar alçades, tal com es va comprometre la Fundació amb els veïns de la zona en diferents reunions.
2. En data de 15 de juny de 2018, totes les modificacions i els requeriments s'havien enllestit i, des de la regidoria de les Corts, es va demanar que, abans que el consistori ho portés a aprovació inicial, s'havia de fer una trobada informativa amb els veïns. Aquesta reunió, per causes alienes a la Fundació, no es va produir fins al passat 3 d'octubre de 2018.
3. A la trobada van assistir el regidor del districte, Agustí Colom, els tècnics d'Urbanisme i una vintena de veïns, a més de representants de la Fundació.
4. Amb l'aval de l'àrea d'Urbanisme de l'Ajuntament, el consistori el mes de desembre va fer l'aprovació inicial de la modificació plantejada.
5. Aquest equipament promogut per la Fundació serviria per acollir els capellans jubilats ja atesos a l'edifici actual (prop d'un centenar), però també per oferir 135 places geriàtriques al barri, que està molt necessitat d'aquest tipus de servei.
6. El dèficit de places geriàtriques a Barcelona és, actualment i segons dades del mateix Ajuntament, de 2.780 places, prop de 700 de les quals al districte de les Corts.
7. Des de la Fundació Sant Josep Oriol es confia, en primer lloc, en l'aval tècnic de l'àrea d'Urbanisme de l'Ajuntament de Barcelona per ajustar un planejament ja aprovat i amb tots els requisits legals, i també, com no pot ser d'una altra manera, en la tasca de la Fiscalia.

Vicariat General

Paraules de Mons. Sergi Gordo en la celebració dels 60 anys de l'ONG catòlica Mans Unides

Dimecres 6 de febrer de 2019, 19 hores, als locals de Cristianisme i Justícia, cl. Roger de Llúria, 13, de Barcelona

Benvolguts Sr. Joan Martí i Llobet, president delegat de Mans Unides; Dr. Antoni Babra, consiliari diocesà de «Mans Unides»; Dr. Joan Costa, delegat diocesà de Pastoral Social i Caritativa; Sr. Xavier Casanovas, director de Cristianisme i Justícia, que ens acollíu avui a la seu de la vostra associació; amics i amigues: bon vespre, Déu vos guard!

Gràcies a tots i a totes per ser aquí aquest vespre en aquest acte de presentació de la campanya 2019 de Mans Unides, que coincideix amb el 60è aniversari de l'entitat.

M'ha agradat molt ser amb vosaltres aquest vespre, en primer lloc, escoltar el professor Francesc Torralba, bon amic, filòsof i teòleg, director de la Càtedra d'Ètica Aplicada de la Universitat Ramon Llull, amb el qual em plau recordar els temps recents en els què, qui us parla, compartia l'ensenyament a la Facultat de Filosofia de la Universitat Ramon Llull i a l'Ateneu Universitari Sant Pacià. Fa ben poc, un servidor, no sense nostàlgia, he hagut de deixar les classes de filosofia per les noves obligacions pastorals que ja coneixeu. Però no voldria mai deixar la comunió de reflexió i de pensament amb els professors d'aquesta Facultat, i sobretot voldria mantenir un contacte constant amb el treball intel·lectual del Dr. Francesc Torralba, que ens acaba de donar un darrer fruit de la seva reflexió amb el llibre *Món volàtil* (Ed. Columna), i un recent article seu al setmanari *Catalunya Cristiana*, que he trobat molt il·luminador: és el titulat «Estar atent al que neix. Al·legat contra la nostàlgia» (núm. 2051, del 13/01/2019). Gràcies, estimat Dr. Torralba, per les seves paraules en aquest acte. Són paraules encertades i lúcides. El Dr. Torralba preguntava: «De què parlem quan parlem de dignitat?» Amb la seva sàvia pedagogia ha respost a la pregunta amb la imatge d'un pentàgon, cinc vèrtexs en relació amb la dignitat: som dignes perquè som subjecte de drets (primer vèrtex), perquè som un fi en si mateix i no pas un mitjà (segon vèrtex), perquè som íntegres (tercer vèrtex), perquè som irremplaçables (quart vèrtex) i perquè som respectables (cinquè vèrtex). La culminació del pentàgon és experimentar el reconeixement i l'estima. Aquests cinc vèrtexs em fan pensar en el fet que cada una de les nostres mans té cinc dits, un per cada vèrtex. Per tant, sempre que vegem el logo de Mans Unides, les dues mans que abracen la bola del món, mirem de no oblidar aquests cinc vèrtexs, un per cada dit.

Em permetreu que adreci unes paraules de felicitació a tota la gran família de Mans Unides, en especial al Sr. Joan Martí i Llobet, president delegat de Mans Unides a Barcelona,

a les anteriors presidentes delegades de Barcelona –que, si no ho recordo malament, eren sobretot dones– i a totes les persones que han col·laborat en les campanyes passades i col·laboren en la campanya que avui es presenta i que en fa el número seixanta. I a totes les institucions que treballen en sintonia amb aquesta ONG catòlica que és «Mans Unides».

Aquesta campanya de 2019 s'ha preparat com un record ple d'afecte i també d'admiració a aquelles dones d'Acció Catòlica que en els anys cinquanta del segle passat es varen comprometre a lluitar contra la fam en el món. Van ser elles, aquelles dones intrèpides, les que van ser sensibles al drama de la fam en el món i de la subalimentació. Elles es van comprometre a treballar per tal de posar-hi el remei que els fos possible i portar-lo a bon terme.

Per aquest motiu, la campanya d'aquest any ha posat el focus en la dona, un dels grups més vulnerables en moltes societats, però, a la vegada, un grup que, si se li donen els mitjans, sap trobar la manera de posar-los al servei del desenvolupament i de l'erradicació de la plaga de la fam. Dones que, malgrat les dificultats diàries, segueixen obrint-se camí en el món laboral, constituint famílies, recolzant les seves comunitats, portant endavant l'educació del seus fills i tenint cura de la seva salut: en definitiva, promovent la vida en totes les seves dimensions, realitzant el que s'ha anomenat un «humanisme integral», en sintonia amb el que propugnava Jacques Maritain i en sintonia amb el pensament del papa Francesc, de manera especial en l'encíclica *Laudato si'*.

Per això, un dels lemes que em sembla que vaig sentir per primera vegada en l'ambient de Mans Unides deia més o menys això: «Si ajudes al desenvolupament d'un home, promous una persona, però si treballes per la promoció d'una dona, promous tota una comunitat.» Penso que vosaltres, que treballeu a Mans Unides, o en institucions similars, sabeu per experiència la saviesa d'aquest aforisme. Per això, sabeu que és del tot cert el que s'afirma a la campanya número seixanta: «Un terç de les dones del segle XXI no són com te les imagines, ni independents, ni segures, ni amb veu... Una de cada tres dones d'avui no és com te l'imagines.»

L'any passat hem celebrat els 70 anys de la Declaració universal dels drets humans (1948-2018), aprovada per l'ONU, que ha estat una fita en la civilització. Ho reconeix també l'Església, quan escriu: «El moviment cap a la identificació i proclamació dels drets humans és un dels esforços més rellevants per respondre eficaçment a les exigències imprescindibles de la dignitat humana» (*Compendi de la Doctrina Social de l'Església*, 152). ¿Cal recordar aquella ja llunyana encíclica del papa sant Joan XXIII, la *Pacem in Terris*, que, amb encert, fou qualificada com «l'encíclica dels drets humans»?

Amigos de Manos Unidas, colaboradores y voluntarios de esta ONG, entre los cuales me consta que hay muchos jóvenes; representantes de las diversas ONG que nos acompañáis en este acto de lanzamiento de la campaña número 60: todos vosotros hacéis vuestro este lema: «Creemos en la igualdad y en la dignidad de las personas.» Por eso, trabajáis en favor de la dignidad de la persona y del respeto a sus derechos.

Y lo hacéis sobre todo con hechos. Unos hechos que demuestran que «otro mundo es posible», que «un mundo más justo es posible». Sí, otro mundo sí que es posible, desde la alegría que brota del Evangelio, cuyo mensaje aún está por estrenar en muchos lugares de nuestro mundo. Sí, otro mundo es posible desde Jesús de Nazareth, el Hijo de Dios, Pan de Vida para todos, Pan Vivo del Cielo para erradicar el hambre.

Os traigo a todos el saludo del cardenal Juan José Omella, arzobispo de Barcelona, que, como sabéis, está profundamente vinculado a Manos Unidas, como su obispo-consiliario durante muchos años a nivel estatal. Os traigo también el saludo de mi hermano en el episcopado, el obispo auxiliar Antoni Vadell.

¡Que Dios bendiga vuestros esfuerzos y conceda abundantes frutos a esta campaña que hoy se presenta a las comunidades cristianas y a toda nuestra sociedad. Manos Unidas y adelante, con la ayuda del Señor!

En paraules del bisbe català a l'Amazònia del Brasil, Pere Casaldàliga, i tal com ara cantarem a la pregària final:

«Que siguem, Senyor, Mans Unides en oració i en do. Unides a les teves Mans en les Mans del Pare, unides a les ales fecundes de l'Esperit, unides a les mans dels pobres. (...) Mans que donen el que reben, en la gratuïtat multiplicada, sempre més mans, sempre més Unides. Fraternes mans de les teves pròpies Mans!»

† Sergi Gordo Rodríguez
Bisbe auxiliar de Barcelona

Homilia de Mons. Sergi Gordo en l'Eucaristia en ocasió del XIV aniversari de la mort de don Luigi Giussani i del XXXVII reconeixement pontifici de la Fraternitat de Comunió i Alliberament

Basílica de Sant Josep Oriol, de Barcelona, dissabte 9 de febrer de 2019 (19:00 hores).

Lectures del diumenge 5 de durant l'any / cicle C: Isaïes 6, 1-2a.3-8-; Salm 137; Primera carta de sant Pau als Corintis 15,1-11-; Evangeli: Lluc 5, 1-11.

Benvolgut Sr. Rector d'aquesta basílica i Vicari Episcopal, Mn. Enric Termes; benvolguts preveres concelebrants; benvolguts diaques; benvolguda Sra. Ana Martín –responsable de Comunió y Liberación (CL) a Barcelona–; benvolguts membres de la Fraternitat de Comunió i Alliberament; estimats germanes i germans tots en el Senyor.

Salutació inicial

Ens hem reunit en aquesta bella basílica, que té com a titular el sant barceloní Sant Josep Oriol, per celebrar l'eucaristia en el moment en què es compleixen dues circumstàncies molt estimades per vosaltres, membres i simpatitzants de la Fraternitat de Comunió i Alliberament:

- l'aniversari del reconeixement pontifici de la vostra Fraternitat,
- i l'aniversari de la mort del vostre fundador, don Luigi Giussani.

Deixeu-me dir-vos, abans de passar endavant, que us porto la salutació del cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona. Ell ha participat en el darrer Sínode episcopal que ha tractat sobre els joves, la fe i el discerniment vocacional. Ell porta molt al cor la pastoral dels joves, i per això es reuneix periòdicament amb els preveres que acompanyen joves en el camí de la vida cristiana, com saben alguns dels mossens que ens acompanyen avui.

També us porto la salutació del meu germà en l'episcopat, el bisbe auxiliar Antoni Vadell, que us coneix de fa temps, us estima i us porta molt al cor.

El missatge de la Paraula de Déu

Deixem, amics i amigues, que sigui la Paraula de Déu la que ens il·lumini, orienti i parli sempre, també avui i ara.

Us voldria recordar aquestes tres coses:

1. La centralitat de Jesucrist en la nostra vida cristiana i la necessitat de donar-ne un testimoni creïble en els nostres ambients.
2. Mostrar-vos com això és el que va fer don Luigi Giussani, el vostre estimat fundador, i com ho ha reconegut l'Església sobretot en les paraules del papa emèrit Benet XVI.
3. Finalment acabaré amb una referència al nostre Pla Pastoral Diocesà. Ja veureu per què...

1. La centralitat de Jesucrist

La centralitat de Jesucrist en la nostra vida està molt present en les lectures d'avui, sobretot en la segona lectura, que és un fragment de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint: «Recordeu amb quines paraules us vaig anunciar la Bona Nova. Primer de tot us vaig transmetre el mateix que havia rebut, és a dir, que Crist, com deien les Escriptures, morí pels nostres pecats, que fou sepultat i que al tercer dia, com deien ja les Escriptures, ressuscità.» Pau, un gran apòstol de Crist sobretot per als no jueus, i que rebé una revelació del mateix Crist, aquí es manifesta deutor d'una tradició, de quelcom que ha rebut i que, havent-ho rebut, ho transmet amb fidelitat en la seva obra d'evangelització.

Crist està en el mateix centre de la nostra fe. Ell és la nostra fe. Hi ha un text molt bonic d'un gran teòleg, el beat John Henry Newman, que diu això: «La fe no és alguna cosa, la fe és Algú (amb majúscula!). La fe, per tant, no és qualsevol algú, la fe és Jesucrist.» En efecte, el cristianisme no és pas una ideologia, el cristianisme és una Persona amb majúscula, i concretament la persona de Crist.

Estimats membres de CL, doneu gràcies a Déu d'haver estat cridats a una Església, com l'actual, que posa la persona de Crist en el centre de tot.

En els anys cinquanta del segle passat, molts sacerdots que aleshores eren joves, es van emocionar llegint l'obra de Romano Guardini, *El Senyor*. Així, amb tota sobrietat, la titulava el gran pensador italoalemany, tan estimat pel papa emèrit, Benet XVI. I és ben conegut –i molt citat– aquest pensament de Benet XVI a l'inici de la seva encíclica *Deus caritas est*: «Hem cregut en l'amor de Déu: així pot expressar el cristià l'opció fonamental de la seva vida. No es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per l'encontre amb un esdeveniment, amb una Persona (paraula escrita amb majúscula, que evidentment, és la Persona de Crist), que dona un nou horitzó a la vida i, amb ell, una orientació decisiva» (DCE,1).

També us voldria dir que hem d'estar agraïts a l'Església, la qual ens porta aquesta memòria viva de Crist. L'Església porta aquest tresor –el Crist– en vasos d'argila, que som els homes i dones d'Església, que sovint som temptats i que, com a fràgils que som, caiem en el pecat. Aquests dies, com sabeu, els mitjans de comunicació social es fan ressò de conductes immorals –i fins i tot delictives– d'homes d'Església. És una ocasió per assumir amb humilitat aquesta confessió de sant Pere davant de Jesús: «Senyor, allunyeu-vos de mi, que soc un pecador.»

Quina raó té Pere en fer aquesta confessió! Tots som indignes de ser cristians, però encara més els qui hem rebut el ministeri d'actuar en nom de Crist en l'eucaristia i en els altres sacraments. Per això, ens sentim amb la necessitat de dir al Senyor: «Gràcies, Senyor, perquè, pel teu gran amor, has volgut confiar els teus dons i el teu Evangeli a uns homes que hem de dir, com diu Isaïes, a la primera lectura que hem escoltat: –Ai de mi, no podré parlar. Jo que soc un home de llavis impurs, i visc enmig d'un poble de llavis impurs.»

Tanmateix, com diu sovint el papa Francesc, «Déu no es cansa mai de perdonar». El Senyor misericordiós perdona sempre i ens diu allò que va dir al profeta Isaïes, si ens penedim del nostre pecat: «Aquesta brasa –és a dir, la brasa del meu amor– t'ha tocat als llavis; ja ha desaparegut la teva culpa, el teu pecat ja ha estat esborrat.»

«Després vaig sentir la veu del Senyor que deia: “Qui enviaré? Qui ens hi anirà?” Déu, malgrat el nostre pecat, segueix cridant-nos per l'obra del seu amor fidel. I jo vaig respondre: “Aquí em teniu: envieu-m'hi”».

Aquesta paraula hem de fer-la molt nostra, també avui. Els nostres temps –ho sabeu prou bé– no són temps fàcils per als cristians i per donar un testimoniatge cristià.

La nostra comunió amb Crist i la participació en la seva passió i la seva creu són per a nosaltres la condició necessària per mantenir-nos fidels a la nostra fe i donar-ne testimoni en el moment en què aquest testimoni sigui possible i sigui oportú.

Amb el Crist podem viure aquella crida de sant Joan Pau II: «No tingueu por... Obriu les portes a Crist, només Ell sap el que hi ha en el cor de l'home, només ell és el Redemptor de l'home, *Redemptor hominis*» –títol, ho recordeu?, de la seva encíclica primera i que era veritablement el programa del seu pontificat.

Per tal de viure en Crist i donar-ne testimoni necessitem l'ajut de la gràcia de Déu, la il·luminació, la força i el consol de l'Esperit Sant.

Amics, de la Fraternitat de Comunió i Alliberament necessitem uns espais de silenci, de pregària, de comunió amb el Senyor dels nostres cors. Les vostres «escoles de comunitat», o les vostres «vacances d'estiu en fraternitat», ambdues són un bon ajut en aquest sentit.

2. El missatge de Luigi Giussani: l'esdeveniment cristià i el testimoni

Al proponerme recordaros algo de las enseñanzas de don Luigi Giussani, soy consciente de que muchos de vosotros, hermanos y hermanas en la fe, sabéis mucho más que yo.

Me referiré, por ello, al testimonio que nos dejó el cardenal Joseph Ratzinger en la homilía que pronunció en la misa del funeral de don Giussani en la catedral de Milán, el jueves 24 de febrero de 2005. En aquellos momentos el papa Juan Pablo II estaba de nuevo en el hospital, y por ello el cardenal pidió a todos que rezaran por el romano pontífice. Muy pronto, como recordáis, el cardenal Ratzinger sería llamado a suceder a Juan Pablo II como obispo de Roma y sucesor de Pedro.

Sobre la centralidad de Cristo, dijo el cardenal Ratzinger:

«Don Giussani realmente no buscaba para sí la vida, sino que dio su vida, y precisamente de este modo encontró la vida, no sólo para sí, sino también para muchos otros (...). Repartió la riqueza divina del Evangelio, de la que estaba penetrado, y sirviendo así, dando la vida, su vida produjo abundante fruto... Se convirtió realmente en padre de muchos, y guiando a las personas no hacia sí, sino hacia Cristo, se ganó los corazones, ayudó a mejorar el mundo, a abrir las puertas del mundo para el cielo. Esta centralidad de Cristo en su vida –añadió Ratzinger– le dio también el don del discernimiento, de escrutar con acierto los signos de los tiempos en una época difícil, llena de tentaciones y errores.»

En el discurso que Joseph Ratzinger, ahora ya siendo Papa, pronunció en la plaza de San Pedro, para la Fraternidad de Comunión y Liberación en el XXV aniversario de su reconocimiento pontificio, el sábado 24 de marzo de 2007, se refirió al tema del testimonio cristiano, al referirse a un pensamiento de san Juan Pablo II que afirmaba que «la original intuición pedagógica de Comunión y Liberación consiste en volver a proponer de modo fascinante y en sintonía con la cultura contemporánea, el acontecimiento cristiano, percibido como fuente de nuevos valores y capaz de orientar toda la existencia».

En efecto: Cristo «acontece». Los discípulos –como vemos que sucede en el Evangelio que hemos proclamado en esta eucaristía– son atraídos por Aquel que les seduce, les llama y ellos le siguen. Es un acontecimiento imprevisto que nos invita a una colaboración, a perder el control sobre los planes de nuestra vida. Cristo es Alguien que acontece. Y eso es un hecho, es real. Es, de hecho, lo más real que sucede y acontece en nuestra vida. Dios está aquí, ante ti, ante mí, ante nosotros. El Señor ha previsto para mí lo que yo no he previsto. Él se introduce, se cuela en mi vida para ocuparla, para transformarla, para transfigurarla con su presencia real. Cristo no es una idea, alguien del pasado que recordamos. Cristo vive y acontece ante ti, ante mí, ante todos.

Y sobre el testimonio, el papa Benedicto XVI dijo que «en la Iglesia no hay contraste o contraposición entre la dimensión institucional y la dimensión carismática, de la cual los Movimientos son una expresión significativa. (...) Así, ambas dimensiones, suscitadas por el mismo Espíritu Santo, concurren juntas para hacer presente el misterio y la obra salvífica de Cristo en el mundo». Es decir, el testimonio de Cristo con obras y palabras. Y ello –son palabras del papa Benedicto XVI en el acto que he citado– «con una espontaneidad y una libertad que permiten nuevas y proféticas realizaciones apostólicas y misioneras».

3. Paraules finals: per una CL en sintonia amb el Pla Pastoral Diocesà «SORTIM!»

Lo que voy a decir ahora –y con esto acabo– es un ejemplo de lo que os dijo el papa Benedicto XVI y que acabamos de recordar citando sus mismas palabras. Que la dimensión institucional y la dimensión carismática «concurren juntas para hacer presente el misterio y la obra salvífica de Cristo en el mundo».

El nuevo Plan Pastoral de nuestra archidiócesis de Barcelona es un compromiso de la dimensión institucional de la Iglesia, pero ha sido elaborado por una amplia participación de las comunidades, movimientos y asociaciones cristianas, por lo que creemos que ha estado bien presente y activa también la dimensión carismática.

Hay en el plan cinco ejes u orientaciones fundamentales:

1. El encuentro y el anuncio de Jesucristo.
2. Los pobres, destinatarios privilegiados del Evangelio.
3. Los jóvenes.
4. La fraternidad.
5. El discernimiento.

En el plan previsto, la centralidad de Jesucristo está muy presente y la puedo expresar incluso con un detalle del calendario de aplicación del Plan Pastoral. En efecto, el capítulo dedicado al encuentro y el anuncio de Jesucristo se mantiene cada año, como un compromiso y una invitación permanente, mientras que los otros ejes tendrán prioridad correlativamente en años sucesivos, en cuanto a objetivos prioritarios.

Dicho más sencillamente: el Plan Pastoral es la expresión de la Iglesia local de Barcelona de vivir la centralidad de Jesucristo en nuestra vida como diócesis y el testimonio de la fraternidad cristiana, ya que –como dice el papa Francisco– «la credibilidad de la Iglesia pasa a través del camino del amor misericordioso y compasivo» (*Misericordiae vultus*, 10). Ayudadnos, queridos amigos y amigas de CL, a vivirlo en la realidad de cada día, también y precisamente desde vuestra Fraternidad.

Memorare, O piissima Virgo Maria

Finalment, amics i amigues de CL, per tal de viure la centralitat de Crist en les nostres vides, per tal de donar-ne un testimoni creïble allà on som cadascun i cadascuna de nosaltres, preguem ara tot acudint a l'auxili de Santa Maria bo i fent nostra –com de fet ja reciteu habitualment fins i tot en llatí (!)– aquesta bellíssima oració medieval comunament atribuïda a sant Bernat de Claravall. Expressa una profunda humilitat i una gran confiança. Que ens ajudi en la fidelitat a la vocació rebuda i en la perseverança «servint el Senyor amb alegria» (Salm 99,2):

«Recordeu-vos, oh piadosíssima Verge Maria, que mai no s'ha sentit dir que ningú que hagi implorat la vostra assistència i reclamat el vostre auxili hagi estat abandonat de vós. Animat amb aquesta confiança, a vós recorro, oh Mare, verge de les verges; i encara que gemint sota el pes dels meus pecats, m'atreveixo a comparèixer davant la vostra presència sobirana. No desoïu, oh Mare de Déu, les meves súplices; ans escolteu-les i acolliu-les favorablement. Amén.»

† Sergi Gordo Rodríguez
Bisbe auxiliar de Barcelona

«Nos importas tú»

Artículo de Mons. Antoni Vadell publicado en Catecumenat. Full dels serveis diocesans per al Catecumenat de Catalunya i les Illes Balears, núm. 17, invierno de 2018-2019.

Recuerdo que una vez, en una parroquia de una barriada de Palma en la que estuve sirviendo, se presentó un joven que quería bautizarse. Iba acompañado de sus padres, él tenía 21 años y sus padres se excusaban de no haberlo bautizado y solicitaban su bautismo. Estuvimos conversando durante mucho tiempo. Con mucha simpatía les dije que no pasaba nada si no estaba bautizado. Ahora, como adulto, tenía una gran oportunidad para conocer más de cerca a Jesucristo y descubrir la vida cristiana. Con este fin, le comenté que una persona de nuestra comunidad le acompañaría en un proceso, y que progresivamente iríamos avanzando por el camino de la fe.

La pregunta que me plantearon inmediatamente fue la de que cuánto tiempo duraría todo esto. Lo que les interesaba, sobre todo al joven, era conseguirlo lo más pronto posible. No tenía interés por abrazar la fe; únicamente le interesaba estar bautizado, como si fuese un trámite o el sello de una cartilla. Le dije que no lo hacíamos así, sobre todo por respeto a la misma persona. «A ti te gustaría» —le dije al joven— «que pusiéramos una fecha y te bautizara, ¿verdad?, sin ayudarte a descubrir lo que significa ser cristiano, sentirte querido por Jesucristo, aprender a rezar y a celebrar..., pero después podrías pensar: “En el fondo los cristianos valoran poco el sacramento del bautismo, si consiste simplemente en una fecha y un gesto”. Y aún más te diría: al final podrías pensar que poco nos importas tú, y qué poco adulto te consideramos si no te damos el tiempo necesario para que conozcas y puedas descubrir, como adulto, si te interesa ser cristiano.»

Le conté esta experiencia a un compañero sacerdote, que me dijo: «Has perdido la oportunidad de tener un nuevo cristiano; primero bautízalo y después ya harás la catequesis.» Le contesté: «Mira, seguramente después no vendría, una vez colmada su motivación. Posiblemente no ganaríamos un cristiano, tendríamos un bautizado; y si lo bautizara, quizás le privaría de la posibilidad de que él descubra a Dios.»

Frecuentemente, también nosotros pensamos del mismo modo: bauticémoslo y ya estará bautizado, y después ya habrá tiempo para la catequesis. Y todos sabemos, también por experiencia, que la inmensa mayoría no vuelve, porque en el fondo la motivación por bautizarse no había nacido por haber acogido el primer anuncio o por el deseo de conocer mejor al Señor, sino porque necesitaban el trámite por el motivo que fuese, como, por ejemplo, los que vienen a pedir el sacramento de la Confirmación para ser padrinos de bautismo o para casarse.

Por eso te pido que cuando algún adulto te llame a la puerta de tu comunidad diciendo que quiere ser cristiano, lo acojas y te pongas en contacto con el Servicio

Diocesano para el Catecumenado, y con ellos programéis un proceso personalizado para aquel adulto, que podréis realizar en la parroquia. La experiencia del catecumenado es un don para el catecúmeno, para el acompañante y para la misma comunidad. No tengamos prisa por bautizar; tratemos a los adultos como adultos y no les privemos de descubrir al Dios que tanto les quiere. Y este descubrimiento siempre conlleva un proceso.

† Antoni Vadell i Ferrer
Obispo auxiliar de Barcelona

Secretaria General

Ministeris

21.02.19 – L'Excm. i Rvdm. Sr. Agustí Cortés Soriano, bisbe de Sant Feliu de Llobregat, el dia 21 de febrer de 2019, a la Capella del Seminari Conciliar de Barcelona, amb l'autorització de l'Ordinari del lloc, confereix:

Admissió als ordes

Jordi Avilés Zapater (arxidiòcesi de Barcelona)

Santiago Cellier Ravina (arxidiòcesi de Barcelona)

Jordi Domènech Llauredó (arxidiòcesi de Barcelona)

Vicenç Martí Fraga (arxidiòcesi de Barcelona)

Jaime Moyá Querejeta (arxidiòcesi de Barcelona)

Joan Mundet Tarragó (arxidiòcesi de Barcelona)

Diego Pino Solà (arxidiòcesi de Barcelona)

Xavier Montané Blázquez (diòcesi de Sant Feliu de Llobregat)

Nomenaments parroquials

08.02.19 – Rvd. P. Emilio Delgado García, CM, administrador parroquial de la parròquia de Sant Sever i Sant Vicenç de Paül, de Barcelona.

18.02.19 – Rvd. Sr. Andrea John Luziga, adscrit a la parròquia de Mare de Déu de la Medalla Miraculosa, de Barcelona.

18.02.19 – Rvd. Sr. Rudolf Thadeo Makunge, adscrit a la parròquia de l'Esperit Sant, de Barcelona.

Nomenaments no parroquials

05.02.19 – Rvd. Sr. Albert Sols Lladó, consiliari del Centre de l'Associació Catòlica de Propagandistes a l'arxidiòcesi de Barcelona, per un període de tres anys.

05.02.19 – Donem la nostra conformitat a la ratificació del nomenament de la Sra. Florentina Carrasco Barriga com a Confraressa Major, i donem la nostra conformitat a la composició de la nova Junta Directiva de la Germandat de Jesús Captiu i Nostra Senyora dels Dolors de Mataró, per un període de dos anys, segons segueix:

Sra. Florentina Carrasco Barriga, confraressa major

Sr. Francisco Zorrilla Millán, vice-confrare major primer
Sr. Antonio Jesús Prados Angulo, vice-confrare major segon
Sr. Manel Riera Moreno, secretari
Sr. Manuel Prados Matas, tresorer
Sra. Pilar Cortijo Chamorro, vocal
Sr. Gabriel J. García Reina, vocal
Sr. Pedro López Cano, vocal
Sr. Xavier Peran Llovet, vocal
Sr. Leroy Rechi Sánchez, vocal
Sra. Isabel M. Rodríguez Cabezas, vocal
Mn. Josep Rodríguez Fernández, consiliari

08.02.19 – Sra. Marta Ballejà Lasplatas, nova patrona del Centre Obert Joan Salvador Gavina, per un període de tres anys.

08.02.19 – Sr. Joan Maria Pujals Vallvé, president del Patronat de la fundació Organisme Benèfic Assistencial (OBA).

08.02.19 – Confirmem en els seus càrrecs els membres del Patronat de la fundació Organisme Benèfic Assistencial (OBA), com segueix:

Sr. Joan Maria Pujals Vallvé, president
Sr. Javier Mª Ferrero Jordi, vicepresident
Sra. Mª José Alejandra López Pallarés, secretària
Rvd. Sr. Josep Vidal i Perelló, DP, director
Sra. Esperança Comas i Casas, vocal
Sr. Josep Maria Guerra Fàbregas, vocal
Sra. Isabel Llobet Serra, vocal
Sra. Isabel Manresa Presas, vocal
Sr. Mateu Martínez i Guarro, vocal
Sra. Glòria Pujol i Llopart, vocal
Sra. Pilar Pujol-Xicoy i Barba, vocal
Sr. Ramon Terradas Prat, vocal (representant de Càritas)

13.02.19 – Rvd. Sr. Luigi Usubelli, representant al Consell Presbiteral de les parròquies personals i de les comunitats catòliques d'origen estranger presents a l'arxidiòcesi de Barcelona, en les properes reunions de l'esmentat Consell que tindran lloc el dimecres 13 de febrer de 2019 i el dimecres 22 de maig de 2019.

15.02.19 – Rvd. Sr. Enric Ribas Baciana, responsable del programa de Gestió Parroquial de l'arxidiòcesi de Barcelona.

Cartes

Barcelona, 6 de febrer de 2019

A tots els rectors de l'arxidiòcesi

Benvolguts Srs. Rectors,

Ha acabat el període d'aplicació voluntària del REGLAMENT (UE) 2016/679 DEL PARLAMENT EUROPEU I DEL CONSELL, de 27 d'abril de 2016, relatiu a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de dades personals i a la lliure circulació d'aquestes dades, i des del passat 25 de maig de 2018 esdevé de compliment obligatori.

A les reunions arxiprestals que es van fer durant el curs passat amb relació a aquest tema, us vam informar dels punts més rellevants que s'havien de tenir en compte i us vam compartir la informació i els formularis referents a aquests punts, al recurs compartit associat a la vostra adreça electrònica xxxx@arqbcn.cat.

Continuant, doncs, amb el desenvolupament de les mesures necessàries per seguir complint amb la normativa, es proposa de tenir un **canal de comunicació directe amb cada parròquia** i per aquest motiu ens caldria que ens facilitéssiu la següent informació:

- Nom i número de la parròquia.
- Nom de la persona encarregada o d'un **interlocutor** designat pel Sr. Rector per a aquests temes.
- Dades de contacte (principalment *email*, telèfon i horari).

La intenció és, com ja us vam comentar en les reunions arxiprestals esmentades, anar visitant totes les parròquies amb un assessor, que ens ajudi a identificar els riscos en cada cas concret i se'ns donin les indicacions necessàries per tal d'implementar, si s'escau, les mesures correctores necessàries i complir amb aquesta normativa, tot adaptant-nos i interferint el mínim possible en les tasques habituals de la parròquia.

D'altra banda, també ens hauria de servir per anar bastint, amb el vostre ajut, el sistema per gestionar i atendre tot el que faci referència al tractament de la informació i protecció de dades a la vostra parròquia, així com la formació necessària per poder dur a terme aquesta tasca de la manera més senzilla i eficaç possible.

Per a qualsevol dubte o aclariment podeu posar-vos en contacte amb l'Oficina d'Informàtica i de Protecció de Dades de l'Arquebisbat de Barcelona (Martí Escofet: marti@arqbcn.cat).

Moltes gràcies, i restem a la vostra disposició.

Ben cordialment,

Màrion Roca Sagués
Secretària General i Cancellera

Martí Escofet Armengol
Responsable Oficina d'Informàtica i de Protecció de Dades

Barcelona, 13 febrer de 2019

A tots els preveres i diaques de l'arxidiòcesi

Benvolguts preveres i diaques,

Per indicació del Sr. Cardenal Arquebisbe, dels Srs. Bisbes auxiliars i de la resta de membres del Consell Episcopal, em plau informar-vos sobre els recessos de Quaresma per als preveres i diaques de les cinc zones pastorals de l'arxidiòcesi.

Les dates dels esmentats recessos són les següents:

Zones pastorals 1, 2 i 3

· **Recés de Quaresma:** dijous 7 de març de 2019 – Casa d'Exercicis de Sant Ignasi (Sarrià) (carrer Carrasco i Formiguera, 32 - 08017 Barcelona).

Presentarà el tema: P. Eduard Rey, OFM cap. Ministre Provincial dels Caputxins de Catalunya.

Tema: «La Fraternitat, actitud de conversió».

Horari: de les 10.30 fins a les 14.00 hores (amb dinar).

Zona pastoral 4

· **Recés de Quaresma:** dissabte 9 de març de 2019 – Casa d'Espiritualitat de les misioneres Germanes de Betània (carrer Bonavista, 37 - 08940 Cornellà de Llobregat).

Presentarà el tema: P. Víctor Codina Mir, SJ.

Tema: «Les temptacions de Jesús i les nostres».

Horari: de les 10.30 fins a les 14.00 hores (amb dinar).

Zona pastoral 5

· **Recés de Quaresma:** dijous 21 de març de 2019 – Casa d'Espiritualitat Maria Immaculada (carrer Edith Llauradó, 22 - 08391 Tiana).

Presentarà el tema: Sra. Anna M. Almuni de Muga. Delegada diocesana per a la Formació i Acompanyament del Laïcat, directora del Secretariat Diocesà d'Apostolat Seglar i membre de la Comissió de Seguiment del Pla pastoral diocesà: «SORTIM!». Tema: «La Fraternitat».

Horari: de les 10.30 fins a les 14.00 hores (amb dinar).

Per a aquells **preveres o diaques que no teniu destinació pastoral en cap de les cinc zones**, podeu igualment participar en un o altre d'aquests recessos. En aquest cas, si us plau, caldrà que tingueu en compte les indicacions que trobareu a les tres convocatòries, ordenades per data de celebració del recés que us indiquem. Un cop hàgiu escollit el recés que us interessi, preguem que n'informeu al vicari episcopal de la zona pastoral en qüestió que convoca el recés.

Ben cordialment,

Màrion Roca Sagués
Secretària General i Cancellera

Conferència Episcopal Tarraconense

Comunicat de la reunió núm. 229

Barcelona, 12 de febrer de 2019

Els dies 11 i 12 de febrer de 2019 ha tingut lloc la reunió núm. 229 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) a la Casa d'Espiritualitat Maria Immaculada de Tiana i al Seminari Conciliar de Barcelona. La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe de Tarragona.

1. Els bisbes han tingut un record agraït pel qui fou bisbe de Solsona, Mons. Jaume Traserra i Cunillera, que morí el passat 25 de gener a Granollers, i han celebrat l'Eucaristia en sufragi seu.

2. Pel que fa a la situació política i social que es viu aquests dies, i a les portes de l'inici d'un judici que té una gran transcendència per a la convivència del nostre país, els bisbes de Catalunya volen recordar que sempre caldrà diàleg, respecte mutu i magnanimitat en la recerca de gestos concrets per a la reconciliació, ni que sigui amb sacrificis per part de tots, que serà el que ens durà a la concòrdia i a la pau social.

Els cristians som un poble cridat a contribuir a la pacificació personal i social, procurant especialment la solidaritat entre tots i l'atenció als més vulnerables. Seguint el magisteri del papa Francesc, desitgen abatre murs i construir ponts. Perseverar en una actitud de diàleg entre els ciutadans i entre les institucions serà un impuls de superació per continuar construint una societat en solidaritat, en pau, en llibertat i en justícia.

3. Mons. Joan-Enric Vives ha presentat l'edició de *La música de la Litúrgia de les Hores*, preparada per la secció de Música de la Comissió Interdiocesana de Litúrgia, que proposa unes melodies senzilles per fomentar el cant de la Litúrgia de les Hores, i que els bisbes han aprovat.

4. Mons. Xavier Novell ha presentat el Curs de Formació d'Acompanyants Espirituals Laics, promogut per les delegacions d'Apostolat Seglar, que començarà aquest any. Aquesta escola d'acompanyament s'iniciarà l'1 de setembre de 2019 i durarà fins a l'1 de juny de 2020.

5. Mons. Enric Benavent ha informat sobre el Mes Missioner Extraordinari, que es prepara per al proper mes d'octubre i que, entre altres coses, comptarà amb una trobada juvenil la vigília de la jornada del Domund.

6. S'ha presentat als bisbes el balanç econòmic de l'any 2018 i el pressupost de l'any 2019 del Fons Comú Interdiocesà, els quals han estat estudiats i aprovats.

7. El dimarts al matí, s'ha portat a terme una trobada conjunta dels bisbes de la CET amb els delegats de joventut i els delegats de pastoral vocacional dels bisbats de Catalunya, així com també la vocalia de pastoral de joves i vocacional de la Unió de Religiosos de Catalunya. A la reunió s'ha tractat de manera àmplia de quina manera les nostres esglésies diocesanes poden acollir i realitzar les propostes de l'últim Sínode de bisbes sobre «Els joves, la fe i el discerniment vocacional».

8. Els bisbes han fet els següents nomenaments d'àmbit interdiocesà:

Mn. Robert Baró Cabrera, prevere de l'Arquebisbat de Barcelona, nou consiliari general de Minyons Escoltes i Guies de Catalunya, pel trienni 2019-2022.

Mn. José Rodado León, prevere de l'Arquebisbat de Barcelona, director del Secretariat Interdiocesà de Pastoral Obrera de Catalunya (SIPOC).

Mn. Joan Àguila Chavero, prevere de l'Arquebisbat de Tarragona, nou director del Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears (SIC), per un trienni.

9. Així mateix, els bisbes han emès la «nota sobre la protecció dels menors».

Nota dels bisbes de Catalunya sobre la protecció dels menors

En les darreres setmanes, l'Església catòlica a Catalunya s'ha vist sacsejada per algunes notícies referides a abusos de menors, que ens omplen de vergonya i de dolor, ja que alguns dels agressors eren persones consagrades o sacerdots.

Els abusos a menors, que condemnem rotundament, i la cultura que els fomenta o justifica és un greu problema que afecta tota la societat. I l'Església, com a part de la societat, també se'n veu afectada.

Demanem perdó a les víctimes i ens solidaritzem amb el seu dolor; i també a totes les persones a qui el coneixement d'aquests fets ha escandalitzat i ha fet trontollar la seva confiança en l'Església.

Sofrim i preguem per les víctimes, que han quedat marcades en la seva vida. En solidaritat amb tots els qui hagin patit algun tipus d'abús i amb les seves famílies, ens

comprometem a col·laborar en l'aclariment dels fets del passat i a trobar la manera d'ajudar les víctimes en el seu restabliment.

L'Església actuarà amb determinació per protegir els infants i els adults vulnerables, eliminant tot tipus de tolerància o encobriment, i per erradicar de les nostres comunitats i de tota la nostra societat la cultura de l'abús sexual, econòmic, de poder i de consciència. Així mateix, prenem el compromís d'adoptar rigoroses mesures de prevenció, que impedeixin la seva repetició, a partir de la formació d'aquells a qui els seran confiades tasques de responsabilitat i educatives.

Creiem que és just valorar la dedicació generosa i madura de tants sacerdots i religiosos, d'educadors en les escoles i el temps lliure, envers els infants i joves, i les seves famílies, i convé que els defensem de l'ombra de sospites generalitzades, així com volem recordar el dret que tota persona té a la presumpció d'innocència. Molt de treball ben fet així ho avala.

En aquests moments, reiterem el nostre ferm compromís amb el compliment de la legislació vigent canònica i civil, i que passa per: posar en coneixement del Ministeri Fiscal els fets ocorreguts que poguessin constituir delictes contra la llibertat i indemnitat sexual, per a la valoració jurídica que correspongui; instar les víctimes que denunciïn els fets davant les autoritats civils, i informar la Congregació per a la Doctrina de la Fe de qualsevol cas d'abús fonamentat. I estem atents al que el papa Francesc, reunit pròximament amb els presidents de les conferències episcopals del món, determini per combatre aquestes accions deshonestes i delictives que tant afecten l'anunci de l'Evangelí.

Demanam que a totes les celebracions religioses de les nostres diòcesis, el proper Dimecres de Cendra, dia 6 de març, en començar la Quaresma, que és temps de conversió, es pregui i es dejuni d'una manera especial per les víctimes dels abusos i fem nostra la ferma determinació del papa Francesc, que assenyalava que «l'abús sexual és un pecat horrible, completament oposat i en contradicció amb el que Crist i l'Església ens ensenyen».

Consell Presbiteral

Crònica de la 10a reunió (13/02/2019)

El dimecres 13 de febrer de 2019, de les 10.30 hores fins havent dinat, es reuneix el Consell Presbiteral (CP) de l'arxidiòcesi de Barcelona, a la Sala Sant Jordi del Seminari Conciliar. Presideix el Sr. Cardenal Arquebisbe, Joan Josep Omella, acompanyat dels Srs. Bisbes auxiliars, Mons. Sergi Gordo i Mons. Antoni Vadell, i dels membres del Secretariat del CP.

1. Pregària, acta i salutació del Sr. Cardenal Arquebisbe

S'inicia la reunió amb la pregària de Tèrcia, i s'aprova l'acta de la reunió anterior.

El Sr. Cardenal Arquebisbe, Mons. Joan Josep Omella, dona la benvinguda a tots i els agraeix el seu treball. Comenta la nota feta pública pels bisbes de les diòcesis catalanes en la seva reunió dels dies anteriors a aquesta reunió del CP. Diu que hem de ser prudents i humils, però no anar amb por. Com diu sant Ignasi de Loiola en els *Exercicis espirituals*, nosaltres hem de seguir Jesús pobres i humils. I on hi hagi casos d'abús a menors hem d'actuar. Hem de demanar integritat a l'Església i a tots els estaments de la societat. Des de l'Església, hem de valorar el sagrament de la reconciliació i la misericòrdia; cal també tenir una mirada pastoral sobre aquest tema.

2. LA FRATERNITAT - eix 4 del Pla pastoral diocesà. Reflexió d'Anna M. Almuni, delegada diocesana per a la Formació i Acompanyament del Laïcat, i diàleg posterior

LA FRATERNITAT - eix 4 del Pla pastoral diocesà. Reflexió d'Anna M. Almuni, delegada diocesana per a la Formació i Acompanyament del Laïcat, i diàleg posterior.

Mn. Antoni Casas, secretari del CP, presenta els nous membres del CP: Mn. Emili Gil, per l'arxiprestat de Provençals; Mn. Joan Cuadrench, per l'arxiprestat de Trinitat-Roquetes, i Mn. Luigi Usubelli, pels preveres responsables de les parròquies personals i les comunitats catòliques d'origen estranger.

Diu que el treball d'avui és la implementació de l'eix Fraternitat, del Pla pastoral diocesà. Per aprofundir-lo ens ajuda la Sra. Anna M. Almuni, delegada diocesana per a la Formació i Acompanyament del Laïcat. Recordem els dos eixos per a aquest primer any del Pla pastoral: Jesucrist i Fraternitat. Hi ha l'anunci de la trobada diocesana del 2 de juny, que la prepara una comissió i ens enviarà indicacions. Ens cal tenir cura de les nostres actituds per tal de treure el bo i millor d'aquest itinerari que anem fent.

Fent referència als fets d'actualitat, com les denúncies per pederàstia i el judici pel «procés», diu que «ens cal pregària i constància per seguir acompanyant el nostre poble i fer-ho arrelats a Crist, Mestre i Pastor, i amb una fraternitat ben pregona».

La Sra. Anna M. Almuni va lliurar la seva reflexió sobre la fraternitat per escrit a la Secretaria del CP.

(Nota de la redacció del BAB: Recordem que en el Butlletí del nostre Arquebisbat del mes de novembre de 2018, pàg. 833-839 es va publicar el treball d'Anna M. Almuni titulat «Reflexions sobre l'eix de la Fraternitat».)

3. SORTIM! Pla pastoral diocesà de l'arxidiòcesi de Barcelona. Qüestionari per respondre personalment abans de la reunió. Es prega lliurar aquell dia les respostes per escrit

3.1. Com valoreu al vostre arxiprestat o àmbit funcional el Recés Diocesà d'Advent del dissabte 24 de novembre de 2018?

Es va valorar molt positivament.

3.2. Com s'ha viscut a nivell personal i a nivell arxiprestal o funcional la primera etapa de presentació i recepció del Pla pastoral diocesà?

Es va dir que el Pla s'ha rebut de manera diversa en els sectors diocesans. En general, es constata que hi ha més voluntat de tenir en compte el Pla que en ocasions anteriors. Alguns arxiprestats han decidit treballar altres eixos del Pla, com el discerniment o els pobres, atenent a les seves necessitats, eixos que són treballats en les reunions dels consells pastorals.

3.3. Esteu fent ús del web de l'arxidiòcesi en l'apartat del Pla pastoral diocesà? Us «descarregueu» i difoneu els materials per a l'aplicació de l'eix 4, dedicat a la Fraternitat? Com ho esteu treballant?

Es va indicar que és una eina molt oportuna per a compartir les iniciatives i experiències que es vagin fent en els arxiprestats. «Hem d'acostumar-nos més a compartir els treballs que anem fent», va dir Mons. Antoni Vadell.

3.4. Quines propostes i realitats hi ha al teu arxiprestat o àmbit funcional de cara a treballar el Pla pastoral, en especial pel que fa a l'eix 4 dedicat a la Fraternitat?

Per anar més a fons en aquest tema, Mn. Salvador Pié va oferir una informació teològica en forma de dos llibres:

· J. Ratzinger, *La fraternidad de los cristianos* (original 1960), Sígueme, Salamanca, 2004, pàg. 9-16. Presentació de Ricardo Blázquez. El cardenal Omella va dir que amb aquest llibre s'obsequiarà els mossens assistents a la propera Missa Crismal.

· J. P. Meier. *Un judío marginal. Nueva visión del Jesús histórico*. Tomo IV. (EVD). Estella, 2010, pàg. 535-558 («El mandamiento de amar a los enemigos»).

Mons. Antoni Vadell va recordar que la Carta de Taizé «No oblidem l'hospitalitat» ofereix cinc projectes individuals, de grup o comunitat que es poden treballar durant la Quaresma-Pasqua. Podria també ser un treball interparroquial on sigui possible.

Alguns membres del CP varen contestar aquestes quatre preguntes de manera conjunta. Es van escoltar una quinzena d'intervencions, algunes de les quals foren lliurades per escrit a la Secretaria del CP.

Es va remarcar la gran diversitat d'associacions i grups que hi ha a la diòcesi i l'esforç que fan els preveres «per treballar la diversitat i acceptar-la amb humilitat».

En una intervenció final, el cardenal Omella diu:

- A vegades sembla que no fem res, però quan mirem la realitat a fons, veiem que fem moltes coses i caminant en la mateixa direcció. Crec que això donarà fruits.
- A Barcelona hi ha moltes iniciatives, però ens costa posar-ho en comú. Hem de treballar més en comú.
- En una parròquia em parlaven d'una trobada de fraternitat intergeneracional (joves i grans).

4. Informacions

4.1. Recessos de Quaresma a cada una de les cinc zones pastorals

(A la carpeta de la reunió hi havia les dades i altres detalls de cada recés.)

4.2. Trobada diocesana pasqual amb relació al Pla pastoral diocesà «SORTIM!», diumenge de l'Ascensió del Senyor, 2 de juny de 2019, a les 18.00 hores, a la basílica de la Sagrada Família

El bisbe auxiliar Sergi Gordo va demanar a tots que es reservin aquesta data. A la comissió que el prepara hi ha dos representants d'aquests àmbits: Pastoral Familiar, Fe i Cultura i Vida Consagrada. També hi participa el rector de la basílica de la Sagrada Família.

4.3. Treball conveni Arquebisbat de Barcelona - Mémora (tanatoris)

El cardenal Omella diu que aquest tema preocupa i que es vol fer un conveni ben estudiat. També l'atenció pastoral als hospitals, que ja està del tot organitzada. Es fa un conveni amb l'empresa més gran, Mémora, per facilitar la celebració litúrgica de les exèquies que ens toca a nosaltres; després es farà un conveni amb altres empreses. Es tocarà el tema econòmic, però sobretot el tema pastoral, per determinar coses com:

- Que hi hagi un coordinador de les relacions de Mémora amb els sacerdots i diaques.
- Veure si és possible trucar als sacerdots de la demarcació parroquial per comunicar-los que hi ha un difunt de la seva parròquia.
- Mirar de completar els horaris de cada dia en els tanatoris, amb preveres, diaques i potser també laics preparats.

Segueixen tretze intervencions dels membres del CP sobre les relacions entre tanatoris i parròquies, i sobre els casos en què convé que l'enterrament es faci a la parròquia...

4.4. Celebracions de matrimonis en capelles de finques particulars

El Cardenal Omella diu que hi ha un acord dels bisbes de la Província Eclesiàstica de Barcelona perquè la celebració es faci sempre a la parròquia, no en capelles de finques *de particulars amb restaurants annexos*.

4.5. Altres informacions

Dia del Seminari. Mn. Felip-Juli Rodríguez informa del Dia del Seminari 2019 i d'aquests actes:

- 16/03/2019: Vetlla de pregària al Seminari (19.30 h.)
- 17/03/2019: Ordenació de sis diaques a la basílica de la Sagrada Família (17.00 h.). Aquest diumenge es fa la col·lecta pro-Seminari.
- 24/03/2019: Ordenació d'un diaca a Sant Feliu de Llobregat.

També diu que a Roma hi tenim un sacerdot i un seminarista. El curs vinent hi aniran dos seminaristes més. «La fraternitat i el treball del clergat en equip mirem d'ensenyar-los des del Seminari».

5. Propera i darrera reunió del trienni del CPD 2016-2019

- 11a reunió CP: dimecres 22 de maig de 2019.

6. Precs i preguntes

Responent a una pregunta sobre les parròquies que puguin acollir un seminarista o un sacerdot estudiant estranger, el cardenal Omella diu que, en el primer cas, s'ha de parlar amb Mn. Felip-Juli Rodríguez –rector del Seminari–, i en el segon, amb Mn. Salvador Bacardit –delegat diocesà per a la Formació i Acompanyament del Clergat.

Es clou la reunió amb la pregària de l'Àngelus.

Organismes diocesans

Delegació Diocesana per a la Formació i Acompanyament del Clergat

Carta a rectors que acullen capellans d'altres països

Barcelona, 1 de febrer de 2019

Benvolgut mossèn,

D'acord amb el Consell Episcopal, et convoquem a una reunió amb tots els rectors que teniu capellans estudiants procedents d'altres països. Aquesta reunió tindrà lloc a la **Sala Beat Pere Tarrés del Seminari Conciliar de Barcelona, el divendres 15 de febrer, a les 12.30 h.** Després dinarem junts, també, amb els esmentats capellans.

A la trobada ens hi acompanyaran els nostres bisbes auxiliars, Mons. Sergi Gordo i Mons. Antoni Vadell.

En cas de **no poder assistir-hi**, t'agraïrem que ens ho comuniquis abans del dia 12 de febrer per correu electrònic a secgral@arqbcn.cat, o bé a mi mateix al telèfon ***
*** **.

Fins aviat!

Salutacions fraternes,

Mn. Salvador Bacardit Fígols

Vicari episcopal i delegat diocesà per a la formació i acompanyament del clergat

Carta a capellans procedents d'altres països

Barcelona, 4 de febrero de 2019

Estimado Padre:

El próximo 15 de febrero te invitamos a una comida fraterna, a las 14.00 h, en el comedor del Seminario Conciliar de Barcelona, con todos los demás compañeros procedentes de distintos países que estáis estudiando y colaborando pastoralmente en nuestra archidiócesis de Barcelona.

El mismo día, a las 12.00 h, están convocados los párrocos de las parroquias donde Uds. colaboran.

En este encuentro nos acompañarán nuestros obispos auxiliares, Mons. Sergi Gordo y Mons. Antoni Vadell.

Te agradeceré que nos confirmes tu asistencia antes del 12 de febrero por medio del correo electrónico secgral@arqbcn.cat, o bien llamándome personalmente al teléfono *** **

A la espera de vernos pronto, recibe un fraternal saludo.

Salvador Bacardit Fígols, pbro.

Vicario episcopal y delegado diocesano para la formación y acompañamiento del clero

Seminari Conciliar de Barcelona

Carta sobre el Dia del Seminari

Barcelona, 12 de febrer de 2019

Benvolgut Sr. Rector,

El lema del Dia del Seminari d'enguany és «El Seminari, missió de tots», i vol subratllar que el Seminari, veritablement, és missió de tots perquè de tots depèn, amb l'ajut de l'Esperit sant, d'acompanyar els joves que se senten cridats a ser sacerdots i poder-los oferir comunitats vives en què puguin fer experiència de fraternitat en missió evangelitzadora.

En aquesta tramesa us enviem el material per al Dia del Seminari, que s'escaurà el cap de setmana del 16 i 17 de març, just els dies abans de la festa de Sant Josep, patró del Seminari:

- Cartells i estampes del Dia del Seminari en català i castellà.
- Sobres per a la col·lecta del Dia del Seminari.
- Cartell de la vetlla de pregària per les vocacions, que se celebrarà al Seminari el dia 16 a les 19.30 hores, en la qual hi haurà exposició del santíssim i testimonis diversos.

Ben cordialment,

Mn. Felip-Juli Rodríguez Piñel, rector
Seminari Conciliar de Barcelona

Mn. Joan-Pere Pulido Gutiérrez, delegat
Seminaristes Sant Feliu de Llobregat

Properes activitats:

1. Trobada d'escolans: el dissabte 6 d'abril, de les 10.30 a les 15.00 hores, al mateix Seminari.

2. Convivències d'escolans: del 8 al 12 de juliol, al Seminari de Tortosa.

Secretariat Diocesà d'Educació Catòlica

Carta sobre el període de preinscripció

Barcelona, 25 de febrer de 2019

A l'atenció dels arxiprestes i rectors

Benvolgut mossèn,

Em plau posar-me en contacte amb vostè, per primera vegada, per tal de comunicar-vos que s'acosta el període de preinscripció, en què les famílies podran sol·licitar plaça per als seus fills en centres docents sostinguts amb fons públics. Aquest any tindrà lloc entre el 29 de març i el 9 d'abril.

Segons la legislació vigent, en sol·licitar plaça per a un fill o filla en una escola concreta, els pares tenen l'oportunitat d'indicar si desitgen que hi rebi formació religiosa catòlica, d'acord amb el currículum proposat per l'episcopat.

Us preguem que feu el que estigui al vostre abast per recordar als pares i mares amb fills en edat escolar que sol·licitin l'ensenyament de la religió catòlica per als seus fills. Paga la pena que se'n parli a l'homilia, o en d'altres reunions de la parròquia, esmentant l'oportunitat de fer la inscripció a la classe de Religió.

Us adjuntem material informatiu per ajudar a conscienciar les famílies sobre el dret que tenen de demanar l'ensenyament de la Religió per als seus fills. En trobareu més al Secretariat Diocesà d'Educació Catòlica.

Gràcies per tot el que pugueu fer.

Atentament,

Raül Adames Garcia

Director del Secretariat Diocesà d'Educació Catòlica

Delegació Diocesana de Vida Consagrada

Carta a les Verges Consagrades

Barcelona, 26 de febrer de 2019

A l'atenció de les Verges Consagrades de l'Arxidiòcesi de Barcelona

Benvolgudes germanes,

El Sr. Card. Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, em va nomenar a principis de juny delegat seu per a la Vida Consagrada. Des de principis de setembre he iniciat el treball a la delegació per tal de prendre coneixement de la tasca a realitzar i començar a dur a terme les gestions més urgents que em va confiar Mn. Prieto com a prioritàries.

Passats quatre mesos, ara ja disposo de més calma per escriure-us, presentar-me i posar-me a la vostra disposició.

Soc prevere salesià nascut a Barcelona i professor de Teologia Sacramentària a la Facultat de Teologia de Catalunya, l'ISCREB i a l'Institut Superior de Ciències Religioses Don Bosco, amb seu a Martí-Codolar, on, a més, formo part de la seva comunitat.

Agraïxo al Sr. Cardenal la confiança manifestada i emprenc amb il·lusió aquesta nova missió. Estic a la vostra disposició a la seu de la Delegació, al Palau Episcopal, els matins dels dimarts i divendres, on podeu contactar amb mi a través de M. Joaquina Cabanes o la Gna. M. Ángeles Maeso.

Amb el bisbe Toni Vadell hem pensat que el proper 23 de febrer podria ser un bon moment per trobar-nos i dialogar sobre la instrucció *Ecclesiae Sponsae Imago*, sobre l'Ordo Virginum. Ens trobarem a Martí-Codolar a les 10 de matí i hi serem fins després de dinar.

Demano l'ajut de la vostra pregària en la realització d'aquesta missió que m'ha estat confiada. Jo també prego cada dia per vosaltres.

Vostre en el Senyor,

Joan Josep Moré i Ramiro, SDB

Carta sobre el Recés de Quaresma als instituts de Vida Consagrada

Barcelona, 26 de febrer de 2019

Als instituts de Vida Consagrada de l'Arxidiòcesi de Barcelona

Em plau convidar-vos al **Recés de Quaresma** que l'Emm. Cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, dirigirà a les consagrades i consagrats de la nostra Arxidiòcesi el dissabte 16 de març.

Pregar, adorar i celebrar l'Eucaristia junts esdevé una oportunitat d'enfortir la comunió entre els diferents instituts i carismes de la Vida Consagrada.

El recés serà al Seminari Conciliar de Barcelona, carrer Diputació, 231.

Dia: **16 de març, dissabte**
Hora: **10.00 h**
Lloc: **Capella** del Seminari Conciliar.
Horari: 10.00 h Tèrcia
Meditació
Adoració Eucarística
13.00 h Santa Missa
Comiat

Rebeu la meua més cordial salutació.

Joan Josep Moré, SDB
Delegat Diocesà de Vida Consagrada

*Us adjuntem informació de les Conferències Quaresmals 2019, organitzades per la basílica de la Puríssima Concepció.

Pla pastoral

Conferència de Mons. Sergi Gordo en la trobada del Consell General de Germandats i Confraries

Sortim!

Encontre personal amb Jesucrist i crida a la fraternitat en clau de missió per a unes confraries i germandats «en sortida»

1.- Les crides que ens adreça el bon papa Francesc: Sortim!

1.1.- El que el papa Francesc espera de nosaltres a l'Exhortació Apostòlica *Evangelii gaudium*, arrel i rerefons de *Gaudete et exsultate*

1.1.1.- Crida a la conversió personal: invitació al trobament personal amb Jesucrist o, almenys, a prendre la decisió de deixar-se trobar per Ell (*La joia de l'Evangelí = Evangelii gaudium = EG 3*).

1.1.2.- Crida a la conversió pastoral en clau de missió, vers una impostergable renovació eclesial (EG 27, 30, 33). «Sortim, sortim a oferir a tothom la vida de Jesucrist (...) M'estimo més una Església accidentada, ferida i tacada per haver sortit al carrer que no pas una Església malalta pel tancament i la comoditat d'aferrar-se a les pròpies seguretats» (EG 49). Alerta a l'accídia! (EG 81-83). Evitar ser d'aquells que semblen «mòmies de museu», que fan «cara de quaresma sense Pasqua», amb «psicologia de tomba» (cf. EG 6, 9, 83).

1.1.3.- Crida a escoltar què diu l'Esperit avui i aquí per esdevenir «evangelitzadors amb Esperit» (EG 259-283), testimonis, enviats, deixebles, sembradors autèntics de la joia de l'Evangelí. Paràbola del pallasso i el circ que es cremava. Crida a la santedat!

1.2.- El que el papa Francesc espera de nosaltres a l'Exhortació Apostòlica *Gaudete et exsultate*: que rebem i fem nostra la crida a la santedat des de l'alegria, el goig i la felicitat. «Els sants de la porta del costat» (capítol primer, GE 3-34)

- En un món ple de sofriment sembla de mal gust...
- Tanmateix, el Cristianisme és una proposta de felicitat i de goig:
  - De part de Déu és una bona notícia (cf. Lc 1,26s)
  - El missatge de Jesús és una proclama de benaurança i de felicitat (cf. Mt 5,1s)
- I aquesta proposta s'adreça a tots els membres del poble de Déu, ningú no en queda exclòs: «Tots som cridats a ser sants vivint amb amor i oferint el propi

testimoniatge en les ocupacions de cada dia, allà on cadascú es troba» (*Gaudete et exsultate* = GE 14).

• «M'agrada veure la santedat en el poble de Déu pacient.» La santedat «de la porta del costat», d'aquells que viuen prop de nosaltres i són un reflex de la presència de Déu, o (...) «la classe mitjana de la santedat» (GE 7).

2.- Cridats a ser confraries i germandats «en sortida» (EG 20)

2.1.- Membres de les confraries i germandats: on som? Al costat de qui estem? En quina comunitat estem arrelats per viure la fraternitat i alimentar la nostra fe, on la nostra caritat no es refredi i els cors es deixin abusar pel Senyor com els deixebles d'Emaús? Com la comuniquem als altres? En què es nota que la nostra confraria o germandat és una autèntica fraternitat? Ens pot servir el que diu sant Agustí quan explica què és una comunitat cristiana: «És un grup de persones que preguen junts, però que també parlen junts; que riuen en comú i intercanvien favors; fan bromes junts i junts estan seriosos; a voltes estan en desacord, però sense animositat, com s'està a voltes amb un mateix, fent ús d'aquest rar desacord per reforçar sempre l'acord habitual; aprenen quelcom uns dels altres o ho ensenyen uns als altres; troben a faltar els absents; acullen amb alegria els qui arriben; fan manifestacions d'aquest o altre tipus: espurnes del cor dels qui s'estimen, expressades en el rostre, en la llengua, en els ulls, en mil gestos de tendresa; i cuinen junts els aliments de la llar, on les ànimes s'uneixen en conjunt i on diversos, a la fi, no són més que un.» (Sant Agustí, *Les confessions*, 4, 8, 13).

2.2.- El valor de la religiositat popular: neix del cor i s'obre al Senyor. La clau està en l'encontre amb Jesucrist, que no tolera en nom de Déu un poble que l'honori amb els llavis i que alhora mantingui lluny d'Ell el seu cor.

2.3.- Sortim al carrer en processó! La processó és un pelegrinatge, no pas una desfílada. Pelegrinatge que comporta confiança, austeritat, esperit solidari, anunci i missió, voluntat de donar testimoni públic de la fe que es viu durant tot l'any al ritme de l'any litúrgic de l'Església.

2.4.- Acompanyem en processó unes imatges que expressen la soledat, el dolor i l'angoixa de la mort de Crist essent, alhora, sensibles al sofriment dels altres i del món, on tants germans i germanes pateixen, i molt.

2.5.- Membres de confraries i germandats que surten com a missioners i evangelitzadors, i que comuniquen a les nostres ciutats i pobles el valor redemptor de la creu de Jesús tot proclamant que els signes de mort es converteixen en signes de vida pel gran esdeveniment de la Resurrecció de Jesús.

3.- El missatge encoratjador del papa Francesc a les confraries (Homilia del VI Diumenge de Pasqua, 5 de maig de 2013) *Vegi's annex a continuació.*

3.1.- Primera proposta: autenticitat evangèlica

3.2.- Segona proposta: eclesialitat, sentit i vivència d'Església.

3.3.- Tercera proposta: ardor missioner.

Conclusió: Sortim en clau de missió bo i proclamant públicament, sense una fe vergonyant, amb serenor, humilitat i autenticitat, la nostra fe en Jesucrist.

«Jesucrist pot trencar els esquemes avorrits en els quals pretenem tancar-lo i ens sorprèn amb la seva constant creativitat divina. Cada vegada que intentem tornar a la font i recuperar la frescor original de l'Evangelí, brollen nous camins, mètodes creatius, altres formes d'expressió, signes més eloqüents, paraules carregades de renovat significat per al món actual. En realitat, tota autèntica acció evangelitzadora és sempre “nova”» (EG 11).

M'abelleix de pensar que ací i allà, la bona notícia de l'Evangelí que «en sortida» anem comunicant i semblant cadascú de nosaltres, com a servents sense cap mèrit, «servint el Senyor amb alegria» (Salm 99,2), «alegres sempre en el Senyor» (Filipencs 4,4), altres ho recolliran amb cants de joia, la joia de l'Evangelí que «ningú no ens la prendrà» (Joan 16,22).

† Sergi Gordo Rodríguez
Bisbe auxiliar de Barcelona

Annex

Santa Misa con ocasión de la Jornada de las Cofradías y de Piedad Popular

Homilía del Santo Padre Francisco

Plaza de San Pedro

VI Domingo de Pascua, 5 de mayo de 2013

Queridos hermanos y hermanas, habéis tenido valor para venir con esta lluvia... El Señor os lo pague.

En el camino del Año de la Fe, me alegra celebrar esta Eucaristía dedicada de manera especial a las hermandades, una realidad tradicional en la Iglesia que ha vivido en los últimos tiempos una renovación y un redescubrimiento. Os saludo a todos con afecto, en especial a las hermandades que han venido de diversas partes del mundo. Gracias por vuestra presencia y vuestro testimonio.

1. Hemos escuchado en el Evangelio un pasaje de los sermones de despedida de Jesús, que el evangelista Juan nos ha dejado en el contexto de la Última Cena. Jesús confía a los Apóstoles sus últimas recomendaciones antes de dejarles, como un testamento espiritual. El texto de hoy insiste en que la fe cristiana está toda ella centrada en la relación con el Padre, el Hijo y el Espíritu Santo. Quien ama al Señor Jesús, acoge en sí a Él y al Padre, y gracias al Espíritu Santo acoge en su corazón y en su propia vida el Evangelio. Aquí se indica el centro del que todo debe iniciar, y al que todo debe conducir: amar a Dios,

ser discípulos de Cristo viviendo el Evangelio. Dirigiéndose a vosotros, Benedicto XVI ha usado esta palabra: «evangelicidad». Queridas hermandades, la piedad popular, de la que sois una manifestación importante, es un tesoro que tiene la Iglesia, y que los obispos latinoamericanos han definido de manera significativa como una espiritualidad, una mística, que es un «espacio de encuentro con Jesucristo». Acudid siempre a Cristo, fuente inagotable, reforzad vuestra fe, cuidando la formación espiritual, la oración personal y comunitaria, la liturgia. A lo largo de los siglos, las hermandades han sido fragua de santidad de muchos que han vivido con sencillez una relación intensa con el Señor. Caminad con decisión hacia la santidad; no os conforméis con una vida cristiana mediocre, sino que vuestra pertenencia sea un estímulo, ante todo para vosotros, para amar más a Jesucristo.

2. También el pasaje de los Hechos de los Apóstoles que hemos escuchado nos habla de lo que es esencial. En la Iglesia naciente fue necesario inmediatamente discernir lo que era esencial para ser cristianos, para seguir a Cristo, y lo que no lo era. Los Apóstoles y los ancianos tuvieron una reunión importante en Jerusalén, un primer «concilio» sobre este tema, a causa de los problemas que habían surgido después de que el Evangelio hubiera sido predicado a los gentiles, a los no judíos. Fue una ocasión providencial para comprender mejor qué es lo esencial, es decir, creer en Jesucristo, muerto y resucitado por nuestros pecados, y amarse unos a otros como Él nos ha amado. Pero notad cómo las dificultades no se superaron fuera, sino dentro de la Iglesia. Y aquí entra un segundo elemento que quisiera recordaros, como hizo Benedicto XVI: la «eclesialidad». La piedad popular es una senda que lleva a lo esencial si se vive en la Iglesia, en comunión profunda con vuestros Pastores. Queridos hermanos y hermanas, la Iglesia os quiere. Sed una presencia activa en la comunidad, como células vivas, piedras vivas. Los obispos latinoamericanos han dicho que la piedad popular, de la que sois una expresión, es «una manera legítima de vivir la fe, un modo de sentirse parte de la Iglesia» (*Documento de Aparecida*, 264). ¡Esto es hermoso! Una manera legítima de vivir la fe, un modo de sentirse parte de la Iglesia. Amad a la Iglesia. Dejaos guiar por ella. En las parroquias, en las diócesis, sed un verdadero pulmón de fe y de vida cristiana, aire fresco. Veo en esta plaza una gran variedad, antes de paraguas y ahora de colores y de signos. Así es la Iglesia: una gran riqueza y variedad de expresiones en las que todo se reconduce a la unidad, la variedad reconducida a la unidad y la unidad es encuentro con Cristo.

3. Quisiera añadir una tercera palabra que os debe caracterizar: «misionariedad». Tenéis una misión específica e importante, que es mantener viva la relación entre la fe y las culturas de los pueblos a los que pertenecéis, y lo hacéis a través de la piedad popular. Cuando, por ejemplo, lleváis en procesión el crucifijo con tanta veneración y tanto amor al Señor, no hacéis únicamente un gesto externo; indicáis la centralidad del Misterio Pascual del Señor, de su Pasión, Muerte y Resurrección, que nos ha redimido; e indicáis, primero a vosotros mismos y también a la comunidad, que es necesario seguir a Cristo en el camino concreto de la vida para que nos transforme. Del mismo modo,

cuando manifestáis la profunda devoción a la Virgen María, señaláis al más alto logro de la existencia cristiana, a Aquella que por su fe y su obediencia a la voluntad de Dios, así como por la meditación de las palabras y las obras de Jesús, es la perfecta discípula del Señor (cf. *Lumen gentium*, 53). Esta fe, que nace de la escucha de la Palabra de Dios, vosotros la manifestáis en formas que incluyen los sentidos, los afectos, los símbolos de las diferentes culturas... Y, haciéndolo así, ayudáis a transmitirla a la gente, y especialmente a los sencillos, a los que Jesús llama en el Evangelio «los pequeños». En efecto, «el caminar juntos hacia los santuarios y el participar en otras manifestaciones de la piedad popular, también llevando a los hijos o invitando a otros, es en sí mismo un gesto evangelizador» (*Documento de Aparecida*, 264). Cuando vais a los santuarios, cuando lleváis a la familia, a vuestros hijos, hacéis una verdadera obra evangelizadora. Es necesario seguir por este camino. Sed también vosotros auténticos evangelizadores. Que vuestras iniciativas sean «puentes», senderos para llevar a Cristo, para caminar con Él. Y, con este espíritu, estad siempre atentos a la caridad. Cada cristiano y cada comunidad es misionera en la medida en que lleva y vive el Evangelio, y da testimonio del amor de Dios por todos, especialmente por quien se encuentra en dificultad. Sed misioneros del amor y de la ternura de Dios. Sed misioneros de la misericordia de Dios, que siempre nos perdona, nos espera siempre y nos ama tanto.

Autenticidad evangélica, eclesialidad, ardor misionero. Tres palabras, no las olvidéis: autenticidad evangélica, eclesialidad, ardor misionero. Pidamos al Señor que oriente siempre nuestra mente y nuestro corazón hacia Él, como piedras vivas de la Iglesia, para que todas nuestras actividades, toda nuestra vida cristiana, sea un testimonio luminoso de su misericordia y de su amor. Así caminaremos hacia la meta de nuestra peregrinación terrena, hacia ese santuario tan hermoso, hacia la Jerusalén del cielo. Allí ya no hay ningún templo: Dios mismo y el Cordero son su templo, y la luz del sol y la luna ceden su puesto a la gloria del Altísimo. Que así sea.

Síntesi pastoral del document final del Sínode sobre els Joves (Dr. Salvador Pié)

S'ha dit que hi ha moltes sintonies entre el document final del Sínode sobre els Joves i el Pla pastoral de la nostra arxidiòcesi «Sortim!». Això també es pot deduir de la lectura d'aquest article sobre el document final de l'assemblea del Sínode dels Bisbes del mes d'octubre de 2018. Aquest article del Dr. Salvador Pié, consultor del Secretariat del Sínode dels Bisbes, rector de Santa Maria del Mar i professor emèrit de la Pontificia Universitat Gregoriana (Roma) i de la Facultat de Teologia de Catalunya, es publicà a Catalunya Cristiana, núm. 2056, de 17/02/2019, pàg. 20-21) És especialment interessant la tercera part de l'article, que s'inicia amb les paraules que ens recorden el nostre Pla pastoral diocesà titulat «Sortim!»: «Caminem junts, sortim junts cap a una sinodalitat missionera.»

Una síntesi pastoral del document final del Sínode sobre els Joves sorgeix a partir de textos dels seus secretaris especials, Giacomo Costa, SJ, i Rosanno Sala, SDB. La clau de lectura n'és el text bíblic dels deixebles d'Emaús en tres passos: «Es posà a caminar amb ells», «Se'ls obriren els ulls» i «Partiren de seguida». A partir d'aquest lligam bíblic, el document es desplega en tres parts.

1. Primera part: *reconèixer*, o sigui *estar i veure amb empatia*, lligada al verb «reconèixer», que comporta escoltar la realitat, deixant-se colpir per ella en una perspectiva clarament «fenomenològica». Tres són els punts assenyalats: la novetat de l'ambient digital, el fenomen de les migracions, i el trist capítol dels abusos de tot tipus. Segueix el tema de la dinàmica de les relacions que troba en les relacions familiars, en les del propi cos (afectivitat, sexualitat) i en la pròpia vulnerabilitat (treball, violència, marginació, sofriment) els eixos per construir la pròpia identitat. Es conclou amb els aspectes culturals, religiosos i espirituals, en què se subratlla sobretot el fort desig dels joves d'una litúrgia viva.

2. Segona part: *interpretar*, o sigui *deixar-se guiar per l'Esperit*. Va a les arrels dels temes sinodals seguint el verb «interpretar», que demana profunditat de visió, possible només a la llum de l'Esperit que crea com «una nova Pentecosta». S'inicia amb una «antropologia de la joventut» que parteix de Jesús «jove entre els joves», i passa per la necessitat de créixer vers la maduresa de la vida i de la fe, en el marc de la dinàmica de la llibertat, que alhora és «responsorial» –com a resposta d'amor– i «responsable» –capaç de donar raó de les pròpies accions orientades al servei. Segueix el «misteri de la vocació», ja que «tota vida és vocació», que fa possible donar la vida al servei dels altres. Finalment, es presenta l'acompanyament i el discerniment amb una nova llum: al centre hi ha l'Església com a casa d'acompanyament i ambient per al discerniment amb la necessitat d'acompanyadors adequats per articular llibertat i consciència en la pràctica del discerniment.

3. Tercera part: *caminem junts, sortim junts, ens formem junts*. Part lligada al verb «escollir». S'insisteix en la «sinodalitat missionera», que ofereix el to d'una Església no solament missionera, sinó sinodal, tot caminant amb els joves, i capaç de viure la comunió i la conversió espiritual, pastoral i missionera entre tots. D'aquesta significativa intuïció sorgeix la reforma de l'Església i l'opció missionera a partir dels desafiaments més urgents del nostre temps, tocant diverses qüestions «calentes» (ambient digital, migrants, les dones, sexualitat, treball, política, interculturalitat, interreligiositat, ecumenisme...). Segueix amb una rellevant proposta d'una experiència d'acompanyament amb vista al discerniment (núm. 161) així articulada: que tota realitat eclesial per un cert període de temps aculli joves i els acompanyi tot garantint tres condicions: una vida fraterna, joiosa i sòbria; una missió apostòlica forta, i una proposta d'espiritualitat sòlida.

Els joves en el document final com a «lloc teològic» de l'Església actual: hi ha una visió esperançada i positiva dels joves, plena d'optimisme antropològic que no ama-

ga les seves debilitats, però que va més enllà per tal de discernir la presència de Déu en ells. Venç la llum de la fe sobre les ombres en l'intent de portar Déu als joves i els joves a Déu. Tres textos en són síntesi: «El matí de Pasqua el jove Deixeble Estimat va arribar primer al sepulcre, precedint Pere; de la mateixa manera, en la comunitat cristiana el dinamisme juvenil és una energia renovadora.» Alhora, l'actitud del Deixeble Estimat indica que és important continuar lligats amb l'experiència dels ancians —en aquest cas Pere—, i reconèixer el rol dels pastors i no anar endavant sols. Així es tindrà aquella simfonia que és fruit de l'Esperit (núm. 66). Text que es complementa amb la preciosa menció de Maria Magdalena, com «l'apostollesa dels apòstols que, curada de les seves ferides (Lc 8,2) i testimoni de la resurrecció, és la imatge de l'Església jove que somniem (núm. 115). Però segurament el text més profètic i comprometedor és quan s'afirma que «Déu parla a l'Església i al món a través dels joves, la seva creativitat i compromís, els seus sofriments i peticions. Amb ells podem llegir més profèticament la nostra època i reconèixer els signes dels temps; per això els joves són un dels “llocs teològics” en què el Senyor ens fa conèixer alguns dels seus desigs i desafiaments per construir el demà» (núm. 64). Heus ací les primeres i atentes passes que el Sínode ens proposa com a marc eclesiològic concret per desplegar concretament en una pastoral juvenil, avui!

Dr. Salvador Pié

Com acompanyar els joves? (Mn. Bruno Bérchez)

Un dels cinc eixos del Pla pastoral diocesà és el dels joves, que fou també el tema de la darrera assemblea ordinària del Sínode dels Bisbes (octubre de 2018), en què participà el nostre cardenal-arquebisbe, Joan Josep Omella. Pel seu interès, publiquem aquest article de Mn. Bruno Bérchez, delegat diocesà d'Anunci de la Fe i d'Iniciació Cristiana i director del Secretariat Diocesà de Pastoral amb Joves, aparegut a Catalunya Cristiana, núm. 2057, 24/02/2019, pàg. 22).

Com ens ha dit el Sínode, una Església que acompanya els joves és una Església que escolta, que es preocupa per allò que els preocupa, que coneix tant allò que els agrada com allò que els fa patir, i que no vol que deixin de ser joves del segle XXI per ser cristians. Quina música escolten? Quines sèries miren? A quins youtubers segueixen? Escoltant-los a ells i a allò que els interessa, descobrim què hi ha en el seu cor. Tant allò que cerquen com allò que necessiten, com faria Jesús.

Una Església que acompanya no veu la joventut com un molest tràmit per ser adult. L'adolescència i la joventut són un moment clau en la formació de la identitat d'una persona. No seríem qui som sense persones que, quan érem joves, ens van escoltar i van ser-nos referents. Qui soc jo? Què haig de fer amb la meua vida? Cap a on caminar? Són preguntes que tot jove s'acaba fent. Però qui l'ajuda

a trobar la resposta? Nosaltres no la tenim. Jesús sí. La nostra missió és ser com Joan Baptista i portar-los a Jesús perquè li ho preguntin.

Per aquesta raó és tan important no amagar Crist als joves. Ell és l'interessant, no nosaltres, ni els nostres valors ni les nostres idees. Portem-los a Jesús. A vegades per pors, falta de fe o prejudicis hem presentat un Jesús tan *light*. L'hem maquillat o fins i tot amagat als joves, no fos cas que s'espantessin. I després ens hem estranyat que no el coneguessin. No tinguem por i confiem en Ell. El jove és una esponja, i quan el poses davant del misteri i d'un Déu que l'estima bojament mai resta indiferent. Portem-los sense por a la pregària, a l'adoració, a pelegrinatges, a voluntariats, etc.

Una Església que acompanya té la missió d'ajudar els joves a descobrir el somni que Déu té per a ells. Un somni que si és de Déu es traduirà a donar vida. Però on i com? Ajudem-los a trobar-lo confiant-los a ells responsabilitats. Així podran experimentar la joia de donar-se i veuran que són capaços i necessaris. És així com podran sentir la crida de Déu.

Poques vegades un jove demanarà ser acompanyat. Però no ens deixem enganyar, això no vol dir que no desitgi tenir un espai on ser escoltat, i així trobar llum per saber cap a on dirigir els seus passos en la vida i la fe. Com estàs? Vols que quedem un dia per parlar? No tinguem recança de preguntar-li. Segurament ens n'endurem sorpreses.

Només cal estar enamorats de Crist, estimar els joves tal com són, volent sobretot el seu bé espiritual i personal, i tenir temps per escoltar-los. La resta ja és cosa d'ells dos: de Jesús i dels joves.

Mn. Bruno Bérchez

«Soc a la porta i truco» (Núria Ferret Canale)

Publiquem aquest article aparegut a Catalunya Cristiana (17/02/2019, pàg. 6), del qual és autora Núria Ferret Canale, membre de l'Orde de les Verges, que –sense citar-lo expressament– reflecteix molt bé que «tot cristià és missioner en la mesura en què s'ha trobat amb l'amor de Déu en Crist Jesús». (Aquesta és la frase que el setmanari va destacar en el moment de compaginar aquest article. L'article reflecteix molt bé l'esperit del nostre Pla pastoral titulat «Sortim!» i que ens convida a donar testimoni del Crist en les circumstàncies ordinàries de la vida de cada cristià.

Fa vint-i-nou anys vaig trobar la fe gràcies a aquesta frase del llibre de l'Apocalipsi, «Soc a la porta i truco» i ara, curiosament, em dedico a fer precisament això: trucar a la porta de les habitacions de l'hospital on treballo. Qui m'ho havia de dir!

Teòricament, són els malalts els qui, si ho desitgen, demanen de rebre el servei d'atenció espiritual i religiosa que oferim a l'hospital, però, en la pràctica, molt pocs saben que existeix aquesta possibilitat, amb la qual cosa cal anar de «missió» pels passadissos i cambres presentant el servei i buscant qui pugui necessitar-ho o desitjar-ho.

Cada dia, doncs, surto amb el Santíssim a la butxaca de la bata i el passejo en processó clandestina per tot l'hospital, mentre Ell va vessant silenciosament, des d'aquest curiós amagatall, les seves gràcies i benediccions als malalts i personal hospitalari. Acompanyada del Senyor, goso trucar a les portes sense saber què em trobaré al darrere o com serem acollits, Ell i jo.

Tota una aventura missionera enmig la jungla de xeringues, sondes i medicaments... De fet, crec que cadascun de nosaltres, cristians, allà on siguem, som cridats a esdevenir missioners. És més, no soc jo qui ho diu, sinó el Sant Pare a l'*Evangelii gaudium*: «En virtut del Baptisme rebut, cada membre del Poble de Déu ha esdevingut deixeble missioner... Tot cristià és missioner en la mesura en què s'ha trobat amb l'amor de Déu en Crist Jesús. Ja no diem que som “deixebles” i “missioners”, sinó que som sempre “deixebles missioners”» (EG 120).

Cadascú ha de sentir-se, doncs, enviat a buscar ovelletes perdudes, o malaltes o pobres..., atansar-s'hi, trucar a la seva porta i esperar de ser acollit o acceptar de ser rebutjats. És un risc que val la pena córrer. Com va fer el mateix Jesús al seu temps: alguns l'admiraven, escoltaven i seguien; d'altres el rebutjaven, li demanaven que marxés o el perseguien a mort.

Si fa vint-i-nou anys algú no s'hagués atrevit a dir-me aquella frase, què hauria estat de mi? Gràcies, Senyor, per moure el cor i les mans de tants missioners d'arreu del món, i gràcies per fer-me arribar la vostra Paraula i la vostra Presència. «Mira, soc a la porta i truco. Si algú m'escolta i obre la porta, entraré a casa seva i menjaré amb ell, i ell amb mi» (Ap 3,20).

Núria Ferret Canale

Història de la diòcesi

«Oleguer, amant de la reforma de l'Església. Itinerari del sant a la catedral de Barcelona»

Conferència del Dr. Josep M. Martí Bonet a la catedral de Barcelona, el dissabte 23 de febrer de 2019.

Quan un llegeix algunes de les pàgines sublimes de la nostra història de Catalunya, n'està ben cofoi. Però el goig és molt més gran quan hom troba o descobreix un personatge, com és el cas de sant Oleguer, que sintetitzà, en vida, els valors i els ideals vers els quals s'intueix que ha d'encaminar-se el nostre poble. Quedem bocabadats davant l'abat i bisbe Oliba (971-1046). Tant és així que alguns historiadors l'anomenen «Pare de la pàtria». Però l'encís que ens produeix la vida de sant Oleguer –ho haig de confessar– és superior. Sense caure en una incorrecta comparació d'aquests dos prohoms de Catalunya, en l'arquebisbe Oleguer esbrinem unes fites a assolir molt més engrescadores, per les quals l'historiador que estudia les primeres dècades del segle XII pot proclamar que el nostre poble ha encertat en la recerca del que vol ser. A principis del segle XII, molts catalans tenien ja una clara consciència de llur identitat pròpia. I l'horitzó que ens presenta la vida de sant Oleguer és tot un símbol de a què està –gràcies a Déu, i així ho desitgem– abocat el nostre país. Heus ací l'enumeració d'aquestes fites plasmades en la rica biografia de l'arquebisbe Oleguer: la integració efectiva del nostre poble a Europa, gràcies a les constants relacions amb Provença i el papat; la imposició a casa nostra de la Reforma gregoriana; el respecte i subjecció a la seu de Pere; la destacadíssima participació de sant Oleguer en un gran nombre de concilis que els papes convocaren en aquella època; el seu clar recolzament envers els papes legítims enfront dels antipapes; el mestratge (des de Sant Ruf d'Avinyó, d'on en fou abat), a insignes deixebles seus com el mateix papa Adrià IV (1154-1159), i el qui fou el seu successor més important en la seu tarragonina: Bernat Tort (1146-1163); com a legat papal se li encomanaren les croades de la reconquesta de la Catalunya Nova; els consells que donà als comtes de Barcelona Ramon Berenguer III i IV de cara a la pacificació i fraternitat entre els regnes de l'antiga Hispània cristiana; l'entesa amb Aragó, gràcies a la qual s'arribà a la fusió del comtat de Barcelona amb el regne d'Aragó...

En l'ordre més eclesiàstic, cal destacar la reforma del clergat, la celebració de sínodes diocesans, les concòrdies entre monestirs (com el de Sant Cugat), i paròquies; l'atenció a la canònica de Barcelona, de la qual fou canonge i preposít abans de retirar-se al monestir de Sant Adrià de Besòs i, posteriorment, al de Sant Ruf d'Avinyó, del qual en fou abat... Tots aquests intents tenien com a ob-

jectius: aplicar a Catalunya els valors impulsats per la Reforma gregoriana, anar contra la simonia, valorar el celibat, assolir la llibertat de l'Església... La seva veu –quasi com ho serà la de sant Bernat– era escoltada pels papes, bisbes, reis, comtes, clergues, feligresos, tot el poble i, especialment, els pobres, els seus predilectes, als quals destinà –d'entre moltes diligències– una fundació ben singular: manà que els llençols de tots els clergues de Barcelona a la seva mort anessin a parar, íntegrament, a l'hospital per als pobres malalts. Era un home que provenia d'un dels focus de reforma i cultura més decisius, Sant Ruf d'Avinyó, i amb ell recalà possiblement un nombre considerable de còdexs d'aquella abadia. Arribà a nosaltres tot el bo i millor d'aquella època; àdhuc, amb ell vingué una princesa, la comtessa de Provença anomenada Dolça, amb la qual maridà el comte Ramon Berenguer III. Sant Oleguer fou un do diví que el bon Déu obsequià Catalunya.

El meu bon pare Isidre, cada dijous a la tarda, durant els anys que jo estudiava Filosofia, em venia a veure al Seminari amb la mare. Em deia –mai no s'ho deixava– que havia estat amb el «seu amic de la catedral». No em faltava cap setmana. Nosaltres no li preguntàvem qui era «l'amic de la catedral». Ben bé sabíem que era sant Oleguer. Tanmateix, sempre era una novetat, certament. Un desig assolit. Una bona notícia. Una relació que calia consolidar. I el pare n'era conscient. Anava bé a la nostra família que el cap de casa tingués un amic tan important! Però ell callava. No deia res més. Nosaltres escoltàvem el silenci del nostre pare i intuïem que es tractava d'una fervent pregària, dirigida al «seu amic», que així també es convertia en «el nostre amic». Era una oració ben eficaç per a cada un de nosaltres, amb els nostres propis noms i un resum i exposició de les nostres vides i il·lusions. I sant Oleguer, «el nostre amic» continuava essent tan meravellós com misteriós. Sabíem –ho deia la nostra àvia Eulàlia– que, abans de la desfeta del 36, el seu cos era incorrupte. Ella i també la nostra mare l'havien vist molt a prop. Quasi l'havien tocat. Però les malifetes de l'última guerra civil el deixaren sol, abandonat en els soterranis de la catedral. Allà, la humitat –segons ho explicava en Lluís, el sagristà– i potser la mateixa aigua que li caigué per damunt malmeteren el seu cos, incorrupte des de feia 800 anys (1137). Així la negligència durant tres anys esberlà l'admiració d'un dels prodigis més visibles i palpables que custodiava Barcelona.

Des dels anys setanta del segle passat, gràcies al canonge Dr. Fàbrega, amb força encert, s'han revestit les despulles del sant amb ornaments pontificals i amb el pal·li. La seva cara la cobreix una mascareta d'argent i cera, i també les seves mans són de cera. Només es pot veure el dia 6 de març de cada any, la seva festivitat, la de sant Oleguer, bisbe de Barcelona i arquebisbe de Tarragona, la festa del «nostre amic». En aquesta diada, molts barcelonins se'l miren i remiren, el veneren o, millor dit, l'estimen. D'ell encara –i que duri– n'expliquen molts prodigis. Però el més gran de tots –en podeu estar segurs– és el que hom percep

davant del seu sepulcre: qui allà prega, sent unes ganes ben grans d'ésser bona persona, bon cristià, d'ésser portador de pau i alegria a casa nostra, d'estimar una miqueta o molt més la vida de la nostra diòcesi i les delicadeses que ha tingut el Senyor vers nosaltres... Hom s'aixeca dels peus del sepulcre de sant Oleguer més animat, més content, més confiat, amb un nou impuls d'estimar més encara «el nostre gran amic Jesús» i d'acariciar l'esposa de Jesucrist, l'Església, la diòcesi de Barcelona a la qual sant Oleguer li donà el bo i millor de la seva vida.

Totes aquestes fites són plantejades en un llibre publicat per l'editorial Claret ja fa setze anys amb el títol *Oleguer, servent de les esglésies de Barcelona i Tarragona*. Gràcies a aquest estudi, cada any hem destacat algun aspecte dels que el seu biògraf contemporani, el canonge Renall, tracta en la seva crònica del pontificat olegarià. Aquest any 2019 ens plau fer la simple transcripció –traduïda al català– de la mort de qui el gran literat del segle XII anomenà «Oleguer, atleta de Déu».

«Era el mes de març de 1137, a la catedral de Barcelona, on es reuní el sínode de Quaresma. Allà acudiren tots els fills del bisbat i els ministres de les esglésies, abats i priors, per tal de visitar el pare i sentir-lo parlar sobre la paraula de vida, tal com havia estat el costum de fer-ho moltes altres vegades. S'acosten al pare greument malalt al llit, però la seva llengua no cessava, ja sigui en la pregària o en la predicació de la recta edificació dels costums. Els clergues feren el sínode sense el pare Oleguer; tanmateix, després de parlar del seu traspàs hi hagué un sermó, i els fills, entre llàgrimes, adreçaren a Déu, pare de tots, una pregària pel traspàs del pare, perquè, en abandonar el seu exili, l'esperança d'aquell sant baró no fos destorbada per Satanàs. En acabar-se el sínode el tercer dia, fou visitat per l'aplec dels seus fills en llàgrimes, després de vespres, quan el sol se n'anava a la posta, segons aquelles paraules de David: “Sortí l'home per a la seva feina, per a la seva tasca fins al vespre.”

»A la vista dels visitants, enmig de les oracions dels fills, de lletanies i de salms, el benaurat pare Oleguer (dia 6) partí cap al Senyor, a rebre la corona de la glòria. Els clergues ploren el bisbe, el poble plora el pastor, els orfes, els pobres i les vídues ploren el pare. Tota la ciutat es bolca en un plany: se'n dol la multitud de l'un i l'altre sexe; tots acudeixen a l'atri del metropolità. Tal com és costum canònic, el sant cos, revestit amb els ornaments episcopals i amb les ínfules pontificals, és dut en un fèretre amb una gran processó de clergues i de poble, i és posat al cor: allà, en santes vetlles que duren tota la nit se celebren exèquies per part de tota la comunitat de clergues i de tota l'assemblea sinodal.

»En fer-se dia hi acudeixen tots els pobles veïns: es renova el dolor, els planys van en augment. Els sacerdots de la seu i tots els que havien assistit al sínode celebren misses i fan pregàries contínues. Després de la celebració de les misses, el cos sagrat i venerable de sant Oleguer, amb tota mena de sospirs i de plors, és

sepultat en un sepulcre erigit honoríficament al claustre de Barcelona, on, pels mèrits de sant Oleguer, són concedits molts i nombrosos beneficis a aquells que els demanen amb devoció de cor, i el cel atorga el remei celestial.

»Després de la seva mort, Déu, que és admirable en els seus sants, posà de manifest quina mena de persona era el benaurat Oleguer i quina vida tan provada i plena de virtuts havia tingut durant la seva existència temporal. Déu el glorificà entre els seus sants i li atorgà la corona de la glòria. En l'esplendor del poder etern el rei poderós destinà el benaurat Oleguer a fer actes poderosos i miracles. Déu benaurat és admirable i gloriós en els seus sants. A Ell la glòria i l'imperi pels segles dels segles. Amén.»

Josep M. Martí Bonet

Crònica

Jornada Mundial de la Vida Consagrada a la catedral

El 2 de febrer de 2019, a les 12.00 hores, el cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe metropolità de Barcelona, va presidir una eucaristia a la catedral en la festa de la Presentació del Senyor, data en què se celebra la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, que aquest any tenia aquest lema «Pare nostre. La Vida Consagrada, presència de l'amor de Déu».

Amb el cardenal Omella varen concelebrar la missa trenta preveres, entre els quals hi havia el P. Màxim Muñoz, CMF, president de la Unió de Religiosos de Catalunya, diversos provincials dels ordes i congregacions masculines presents a la nostra arxidiòcesi i el P. Joan Josep Moré, SDB, nou delegat diocesà de Vida Consagrada. També varen concelebrar el canonge arxipreste de la catedral, Mn. Josep Vives i altres canonges i preveres diocesans. Exercí el servei diaconal Mn. Xavier Rius, diaca adscrit al servei de la catedral, que va proclamar l'Evangelí.

Era molt nombrosa la presència de religioses de diverses congregacions, com també membres de societats de vida apostòlica, com les Filles de la Caritat, membres d'instituts seculars i de les noves formes institucionalitzades de consagració a Déu.

El cant d'entrada fou el que s'inicia amb aquestes paraules: «Glòria a vós, oh Crist Senyor, que ens heu donat la vida. Que la Paraula vostra resti sempre en el nostre cor.» En la benedicció de les candeles i la processó vers l'altar es va cantar «Vós sou, Senyor, la llum del meu cor, vós sou la meva força. En vós, Senyor, jo trobo el meu bé, vós m'ompliu de joia.»

Paraules del P. Màxim Muñoz, claretià i president de la URC

Abans de les lectures bíbliques, el P. Màxim Muñoz pronuncià aquestes breus paraules: «Un any més, els religiosos i religioses ens trobem a la catedral amb la comunitat cristiana i al costat de l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Joan Josep Omella, acompanyats del nou delegat diocesà de Vida Consagrada, el P. Joan Josep Moré, salesià. Un any més, seguint la tradició inaugurada pel papa sant Joan Pau II l'any 1997, ens reunim per donar gràcies a Déu i celebrar el do d'aquesta forma de vida de l'Església.

»El lema d'enguany és: “Pare nostre, la vida consagrada, testimoni de l'amor de Déu.” Aquest lema vol recordar que ara fa vint anys, l'any 1999, sant Joan Pau II va proposar a l'Església un any dedicat al Pare, amb l'objectiu de preparar-la per

a l'arribada del nou mil·lenni. Avui, vint anys després, l'Església ens recorda als consagrats que som i hem de ser encara més, amb la nostra vida i testimoni, una presència de l'amor de Déu.

»En aquesta festa de la Presentació del Senyor, amb Maria i amb Jesús, cadascú de nosaltres volem fer-nos nostres les paraules del Sant i que Jesús es va fer seves: "Heus ací, Déu meu, que vinc a fer la vostra voluntat", i que feia realitat una de les pregàries del Parenostre, pregària ensenyada i seguida per Jesús.

»Aquesta voluntat del Pare no és altra que fer realitat el seu Regne d'amor, i en concret mostrar, amb paraules i obres, com Déu estima entranyablement cada persona, especialment els fills i filles perduts, llunyans o sofrents. Jesús és el rostre de la misericòrdia de Déu, com indica el títol de la butlla amb què el papa Francesc convocava el Jubileu Extraordinari de la Misericòrdia. Les persones consagrades, seguint de prop l'estil de vida de Jesús, ens sentim interpel·lades i esperonades pel tema d'aquesta Jornada, per ser testimonis de l'amor del Pare per als nostres mateixos germans i germanes de comunitat, els membres de les nostres famílies i envers les persones amb les que ens trobem cada dia, al carrer, al barri, a l'escola, a la universitat, a l'hospital, la clínica, la residència, la parròquia, el centre obert, les comunitats cristianes, els monestirs...

»En aquests àmbits maldem per tenir molt clar que l'important no és tant l'activitat que fem, la institució que gestionem o els projectes que portem endavant, sinó sobretot la paraula, el gest, el somriure, l'abraçada, la mirada que transmet l'amor que el Pare té per cada persona. Un amor ben concret i personal, que refà la persona per dins, que dona esperança, reconcilia, purifica, esperona... És exigent, però molt bonic, poder ser instruments d'aquest amor del Pare.

»Demanam, doncs, en aquesta eucaristia, que els membres de la vida consagrada siguem i ajudem a ser, dins de l'Església i en el món, el rostre, les mans, els ulls i el cor de Déu, el nostre Pare.»

El text de l'homilia que va pronunciar el cardenal Omella es publica en aquest mateix BAB, a la secció del «Prelat».

A la pregària dels fidels es varen proposar intencions pel papa Francesc i per ajudar a viure una «Església en sortida»; per l'arquebisbe i els bisbes auxiliars; pels governants «en aquests moments delicats del país»; pel foment de les vocacions als instituts de vida consagrada, les societats de vida apostòlica, els instituts seculars i altres formes de consagració; pels joves i perquè les persones consagrades a Déu siguin un signe de l'amor de Déu Pare envers tots i sobretot envers els més pobres.

Renovació de la consagració a Déu

En el moment de l'ofertori de la missa es va cantar «Les mans obertes davant Vós, Senyor, el pa de cada dia. Les mans obertes davant Vós, Senyor, i el vi de l'alegria». I els religiosos i religioses varen renovar la seva consagració a Déu llegint aquest text, que es va incloure en el full dels cants.

«Nosaltres, com a consagrats i consagrades del Regne de Déu, volem avui davant la Comunitat Cristiana renovar la nostra consagració.

»Des de la nostra família espiritual volem renovar la nostra fidelitat al Carisma que la fecunda. Amb els vots i promeses de celibat, pobresa i obediència volem arrelar-nos apassionadament en la voluntat amorosa de Déu que ens crida a la solidaritat eficaç i a l'amor generós.

»Des de la nostra experiència de pregària volem continuar convertint el nostre cor envers el perdó, la justícia, l'esperança i la pau, perquè el Senyor ens ha seduït i ens continua cridant a viure amb Ell, en l'Església i en el món per transformar la realitat i anunciar la Salvació.»

En el moment de la comunió es va cantar «Vós sou, Senyor, el pa del cel partit per salvar el món» i «No fixeu els ulls en ningú més que en Ell». I la celebració es va cloure amb el cant *Rosa d'abril*, que remarcava especialment l'estrofa que diu: «Mística font de l'aigua de la vida, / rageu del cel al cor de mon país; / dons i virtuts deixeu-li per florida; / feu-ne, si us plau, el vostre paradís.»

Commemoració dels 60 anys de Mans Unides

El dimecres 6 de febrer de 2019, a les 19.00 hores, es va celebrar al Centre d'Estudis de Cristianisme i Justícia (c. Roger de Llúria, 13, de Barcelona) l'acte de presentació de la Campanya contra la Fam-Mans Unides a la nostra arxidiòcesi. Aquest any, aquesta campanya compleix 60 anys d'activitat a favor del desenvolupament dels països més pobres del món i a favor de l'erradicació de la fam. Presidí l'acte el bisbe auxiliar Mons. Sergi Gordo.

El filòsof i teòleg Dr. Francesc Torralba, director de la Càtedra d'Ètica Aplicada de la Universitat Ramon Llull, fou l'encarregat d'introduir la Campanya en aquest acte del seixantè aniversari d'aquesta ONG catòlica. Per aquesta raó, aquesta campanya número 60 es planteja com un gest de complicitat amb aquelles primeres membres de les Dones d'Acció Catòlica que, l'any 1959, es van comprometre a lluitar contra la fam al món.

Per això, dintre del lema que durant tres anys inspira la campanya de Mans Unides i que diu «Creiem en la igualtat i en la dignitat de les persones», la campanya d'enguany ha posat el focus en les dones, un dels grups més vulnerables de les nostres societats actuals. Dones que, tot i les dificultats diàries, segueixen llaurant-se una carrera laboral,

construint famílies, sostenint les seves comunitats, portant endavant l'educació dels seus fills, tenint cura de la seva salut; en definitiva, promouen la vida en totes les seves dimensions. El cartell d'aquesta campanya 2019 reproduïa la imatge d'un dona jove d'un país del tercer món i portava aquest lema: «La dona del segle XXI, ni independent, ni segura, ni amb veu. Una de cada tres dones d'avui no és com te l'imagines.»

Aquest fou un acte molt especial per a Mans Unides, perquè varen ser convidades a aquest acte les persones que col·laboren en la Campanya contra la Fam des de fa molts anys, com presidentes delegades de l'entitat a Barcelona, voluntaris de les campanyes, entre els quals hi ha molts joves, i dirigents d'entitats que col·laboren amb aquesta ONG en favor del desenvolupament.

En primer lloc, va introduir l'acte el Sr. Joan Martí i Llobet, president delegat de Mans Unides-Barcelona. que va dir: «Som una entitat d'Església i treballem amb aquest esperit.»

Va seguir l'exposició de Francesc Torralba, que es va centrar en el tema de la dignitat de la persona. «La dignitat personal obre un camp de multiplicitat d'interpretacions molt ampli», i va explicar-ne aquestes sis com a principals:

1. Cal reconèixer la persona com a subjecte i no com a objecte, i reconèixer-la com a subjecte de drets.
2. L'ésser humà ha de ser el fi d'una acció i no un objecte d'algú suposadament superior. El fi és la persona, reduir-la a un mitjà és treure-li la dignitat.
3. Cal respectar la persona en la seva integritat, com un tot íntegre, fràgil, vulnerable i inestable. L'ésser humà és digne, però a la vegada summament fràgil.
4. El valor incalculable de la persona, que no té preu... La persona té un caràcter insubstituïble, no es repeteixen, i això és una expressió de la seva dignitat. «No hi ha ningú en el present, no hi ha ningú en la història i no hi haurà ningú en els que vindran igual que tu», es pot dir a cada persona.
5. El respecte a la persona. «El respecte a la persona és un equilibri entre la indiferència i la colonització, és a dir, la invasió de la intimitat de les persones, com aquell pare sobreprotector que s'imposa en la vida del seu fill.»
6. Per últim, Francesc Torralba posa un element més, que ho uneix tot i que, alhora, destaca sobre la resta, i és el reconeixement. El seu sentit és «tractar l'altre com un igual», com un interlocutor vàlid. Reconèixer la dignitat de la persona és demostrar-se a un mateix i a l'altre que «la persona és algú que compta».

Va cloure l'acte Mons. Sergi Gordo. Les seves paraules es publiquen en aquest mateix BAB a la secció «Vicariat General».

Missa a la catedral

El dissabte dia 9 i el diumenge 10 de febrer es va celebrar la Col·lecta destinada a finançar els projectes de Mans Unides a totes les parròquies i altres centres de culte de l'arxidiòcesi.

Aquell diumenge, a les 19.00 hores, es va celebrar una eucaristia especialment centrada en l'acció de gràcies a Déu per les activitats d'aquesta obra durant 60 anys. La va presidir el cardenal Omella i va concelebrar l'eucaristia Mn. Antoni Babra, consiliari de Mans Unides Barcelona, assistits per Mn. Josep Vives, canonge arxipreste de la catedral. (L'homília del cardenal Joan Josep Omella es publica a la secció del «Prelat» en aquest BAB).

Jornades de Pastoral Familiar de la Companyia de Jesús

El dissabte 16 de febrer de 2019, el cardenal Joan Josep Omella en el Casal Loiola de Barcelona va participar en les Jornades de Pastoral Familiar de la Companyia de Jesús d'Espanya. Més de 150 persones provinents de tot el territori espanyol van assistir a la trobada, organitzada per la Universitat Comillas, de Madrid. Moltes d'elles, parelles que acudien per escoltar i reflexionar sobre el paper de la família cristiana en el món d'avui.

Juan Mezo, el president de la Fundació Casal Loiola, va donar la benvinguda amb unes paraules de presentació del Casal i del servei que desenvolupa en el barri de l'Eixample. El Casal Loiola fomenta una dedicació contínua a la gent gran i també als joves. De fet, fora del temps acadèmic esdevé un lloc de trobada per a molts joves. Aquests es reuneixen i comparteixen el temps lliure per fer iniciatives, com portar menjar a les famílies necessitades de la zona.

Després d'una breu introducció, Mezo va donar la paraula a Fernando Vidal, de la Universitat Pontifícia de Comillas, que va introduir el col·loqui amb el cardenal Omella sobre la família i sobre què és la família. Entre preguntes i respostes, es va reflexionar sobre el rol que ha de jugar la família avui. Com fer front als reptes i entrebancs que posa l'actualitat? És a dir, com ha de ser la família i com ha de lluitar per se un referent enmig de la societat.

En aquest sentit, el cardenal Omella va presentar-la com una «cèl·lula bàsica de la societat, en la qual cal confiar i creure-hi». «És a dir, ser cristià i no avergonyir-se'n». «Cal creure en el tresor que tenim, que és Déu». «I aquest és fa present en el mateix amor d'un home a una dona» –continuava l'arquebisbe– «en la família, on es crea confiança,

emoció i alegria per compartir la vida. La família és això». «És el mateix que resumeix l'espiritualitat cristiana, la passió per Crist, el repte més gran que tenim», va afegir.

Respecte a l'educació als fills, l'arquebisbe va dir que cal «sembrar amb esperança». «Els pares eduqueu més des del testimoni que des del sermó. A partir d'aquí, heu de transmetre, també, l'ideal de comunitat d'Església, una vida d'amor entre germans. Si els fills veuen com ho feu vosaltres, ells també ho faran. Si no, no us desespereu i sobretot no perdeu l'alegria.»

Com a «suport i font d'energia» per no deixar-se vèncer pel pessimisme, es va referir a la força de treballar junts, és a dir, «compartir i col·laborar junts per defensar la família». Parlant de reptes, es va parlar de l'Església com a suport en els moments difícils o «en els moments de crisi familiar». Així s'hi va referir un dels assistents quan va preguntar sobre l'ajut que dona l'Església quan les situacions es compliquen, com en el cas dels divorcis. Com a resposta, el cardenal Omella va posar l'exemple dels Equips de Matrimonis, que es reuneixen periòdicament per posar en comú diferents temes que els preocupen. També va referir-se a l'educació dels pares i a l'acompanyament de les parròquies com a eina per prevenir o superar aquests entrebancs. Perquè «si es dona exemple des d'aquests nuclis de comunitat, també s'arribarà a l'experiència personal».

La trobada va acabar amb una celebració, a la que es van afegir altres persones que sovint assisteixen a les celebracions del Casal Llorella. En el moment de l'homília el cardenal va subratllar tres aspectes clau per a les famílies que es podien deduir de les lectures bíbliques del dia. D'entrada, la «confiança en Déu Pare, deixant-se portar per ell, sobretot en els moments de dificultats». En segon lloc, «l'esperança». El fet de fiar-se del Senyor per entrar en la vida de la comunitat i així entrar també en l'alegria cristiana. En aquest sentit, va subratllar el tercer aspecte i va dir que «la felicitat està en seguir Jesús, perquè en Ell trobem la pau, si fem camí acompanyats del Senyor», va dir.

III Simposi Internacional sobre Reforma i Reformes en l'Església

En el Simposi es va parlar de manera especial sobre la renovació de la parròquia.

Els dies 20 i 21 de febrer, l'Ateneu Universitari Sant Pacià (AUSP) va organitzar el III Simposi Internacional sobre Reforma i Reformes en l'Església, que tenia aquest lema: «Cap a una Església evangèlica, pobra, ecumènica i fraterna.» Aquest simposi va tancar un cicle. El primer simposi, del curs 2016-2017, es va centrar sobre la part històrica, amb motiu dels 500 anys de la Reforma protestant; després es va treballar la part teològica de la reforma (2017-2018), i aquest tercer simposi clou el cicle amb l'estudi de la part ecumènica (2018-2019).

El dia 20 de febrer al matí va obrir els treballs el Dr. Armand Puig Tàrrrech, rector de l'AUSP, que va exposar aquestes tres idees. Primera, que «sense reforma no hi ha Església», perquè aquesta ha d'estar en una reforma sempre, en un dinamisme constant. Segona, que «la reforma s'ha de fer sobre fonaments sòlids; no es pot fer des d'una determinada idea, sinó que cal retornar a l'Evangelí, per escoltar la veu de l'Esperit». Tercera, que «la reforma ha de ser concreta i que no hi ha fórmules miraculoses, sinó que cal avançar en una reforma humil, constant i coratjosa, feta en uns moments constantment difícils. El Concili Vaticà II va ser un concili reformador, perquè va llegir l'Evangelí tenint en compte el moment històric». També va dir que «en Jesús, la persona i el missatge són indistingibles». Va afegir que els tres simposis també s'han interessat per la pastoral dels joves i la renovació de la parròquia.

Després, fou el torn de la Dra. Daniela Sironi, de Torí, que parlà d'una «Església que va a les perifèries», i explicà la importància dels objectius pastorals del papa Francesc, com són aquests: anar a les perifèries, ser conscients que el centre és sempre Jesús; ser com un «hospital de campanya», practicar la misericòrdia... El Dr. Jordi Font, de la Facultat de Teologia de Catalunya (FTC), prevere gironí, doctorat en Teologia, presentà la segona ponència, que tenia aquest títol: «L'Eucaristia, gresol de la fraternitat cristiana», perquè «el Pa eucarístic és l'únic element que pot reunir els homes, l'Eucaristia fa la unitat de l'Església». La sessió del matí va acabar amb l'exposició del Dr. Joan Carrera, de Barcelona, titulada «L'alternativa cristiana en un món global». Va dir que «la conversió comporta un canvi de mentalitat, un canvi cultural per aconseguir una ecologia integral, una casa comuna on la bona economia sigui integral per trencar aquest divorci entre ecologia i economia. La tècnica no pot ser un fi en si mateixa que consideri les persones i la naturalesa com a mers mitjans supeditats.»

La sessió matinal del segon dia es va obrir amb la ponència d'un teòleg oriental, el metropolità Athanasios Chatzopoulos, de Brussel·les, que parlà sobre «L'ortodòxia i la pregunta sobre la reforma de l'Església», i que va aportar la visió de les esglésies orientals. A continuació, el Dr. Paolo Ricca (Roma) parlà sobre «La pregunta per la Reforma en la teologia evangèlica». La darrera ponència del matí del segon dia la va exposar el Dr. Daniel Palau (Barcelona, director de la Càtedra de Teologia Pastoral de la FTC), en la ponència «L'Evangelí i l'Esperit Sant: fonts permanents de la renovació de l'Església». La sessió matinal dels dos dies es va cloure amb un diàleg dels participants en el Simposi amb els ponents.

Una experiència de renovació parroquial als EUA

Les sessions de la tarda dels dos dies varen centrar-se en la renovació de la parròquia, com ja s'havia fet en els dos simposis anteriors. Varen anar a càrrec de dos ponents de luxe, experts en aspectes pastorals i catequètics, Fr. Michael White i Tom Corcoran, respectivament rector i col·laborador adjunt al rector de la Nativity Church de Baltimore (EUA). Tom Corcoran és un laic casat i pare de set fills, coautor del llibre *La reconstrucció de una parroquia*.

Aquests foren els títols de les seves reflexions: «El creixement d'una parròquia viva», «La transformació de la comunitat de persones “consumidores” en persones “implicades”», «La revolució dels petits grups parroquials» i «Com introduir els canvis positius en la teva parròquia». Naturalment, en les dues sessions vespertines, el diàleg amb els dos ponents fou molt viu a causa de la seva dimensió pràctica.

El laic Tom Corcoran, aprofitant la seva estada a Barcelona per participar en el Simposi, també va pronunciar la primera de les conferències quaresmals de la parròquia de la Puríssima Concepció. Corcoran va partir de les paraules de Jesús ressuscitat: «Aneu i feu deixebles de totes les nacions» i construïu una Església universal. Jesús també va dir: «Si em seguïu, us faré pescadors d'homes». «Quan vam entendre això, vàrem sortir a altres parròquies i vàrem aprendre que, si volem créixer, hem de sortir de la nostra zona de confort».

A partir d'aquí, va proposar anar cap a la gent de fora. «És el primer canvi que hem de fer: sortir i rebre la gent de fora de l'Església. Mirar el punt de vista de la gent que no va a l'Església. Si volem que l'Església creixi, en tots els sentits, hem d'anar-los a buscar.» Per això, el rector i el seu adjunt laic es varen inventar la figura del «Tim», que personifica un home de tradició catòlica, que en comptes d'anar a missa veu esports per la televisió i viu angoixat pels problemes matrimonials i financers. El moment de dirigir-nos als Tims de les nostres zones és el cap de setmana. La missa del diumenge és «una gran oportunitat per crear deixebles», diuen. I ells varen tenir cura, sobretot, de tres aspectes: la música, el missatge i els servidors voluntaris.

- a) La música. «La música té un gran potencial per arribar als cors de la gent, vàrem entendre que té molt poder.»
- b) El missatge. Va insistir en el fet que «cal tenir molta cura de les homilies del diumenge, el seu llenguatge, la claredat, l'expressivitat...»
- c) Es ministres voluntaris. Va parlar dels servidors o ministres de l'hospitalitat i l'acolliment. «Aquests estan al pàrquing de l'església, a les portes, i ajuden que les persones s'asseguin i també als refrigeris. Donem un missatge que estem organitzats i contents de rebre'ls. Intentem crear un ambient que els ajudi a participar. Són coses molt senzilles, però que marquen la diferència. També hi ha ministres o servidors que s'encarreguen dels més petits i els donen formació religiosa, mentre els pares participen en la missa.» També va insistir en el fet que s'esforcen a crear comunitats més reduïdes en què les persones puguin viure la seva fe.

«Cal aconseguir» –va dir finalment Tom Corcoran– «que la gent es responsabilitzi de la seva fe, que aprengui a créixer i a fer-se pròpia la missió de sortir del temple i fer més deixebles de Jesucrist.»

Acte acadèmic amb motiu del centenari de la mort del Dr. Jaume Almera

El dimecres 27 de febrer, a les 12.10 hores, es va celebrar a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona un acte acadèmic amb motiu de complir-se el centenari de la mort del canonge Jaume Almera i Comas (1845-1919), acte que fou organitzat per la Facultat de Teologia de Catalunya i que presidí el rector de l'AUSP, Dr. Armand Puig i Tàrrach, que va cloure l'acte amb unes paraules de record d'aquest gran eclesiàstic i científic de la nostra diòcesi.

El 15 de febrer de 2019 es varen complir els cent anys de la mort a Barcelona, als 73 anys, del canonge Jaume Almera i Comas, prevere, geòleg i paleontòleg, creador del Museu Geològic del Seminari de Barcelona.

Varen intervenir en aquest acte el professor Francesc Nicolau (Facultat de Filosofia de Catalunya i Ateneu Universitari Sant Pacià), sobre «El perfil biogràfic del Dr. Almera»; el Sr. Enric Aragonès, president dels Amics del Museu Geològic del Seminari de Barcelona, que parlà sobre «La relació de Jaume Almera amb Jacint Verdaguer», i recordà que l'abril del 1886 Jaume Almera va embarcar-se al vapor *Isla de Panay*, amb Mn. Jacint Verdaguer, camí de Terra Santa; i el Dr. Sebastià Calzada, director del Museu Geològic del Seminari de Barcelona, que exposà «La importància científica de l'obra del Dr. Almera» i les seves relacions d'amistat amb el bo i millor del món científic i cultural del seu temps.

Mn. Francesc Nicolau, sotsdirector del Museu Geològic del Seminari i professor emèrit de Filosofia de la Natura a la Facultat de Filosofia de la URL, fou l'encarregat de fer una semblança biogràfica del Dr. Almera. Mn Francesc Nicolau i Pous i el Sr. Joan Valls i Julià varen publicar el llibre *El doctor Almera i la seva escola de Geologia* (Barcelona, 1987. Edicions Terra Nostra - Catalunya Cristiana).

Heus ací una síntesi del que va exposar Mn. Francesc Nicolau en l'acte commemoratiu del 27 de febrer:

«Jaume Almera i Comas nasqué a Vilassar de Mar el 5 de maig de 1845. Era el gran de quinze germans, cinc dels quals varen morir en els primers anys de vida. Va estudiar a Mataró. Sabem que hi anava a peu cada dia des de Vilassar de Mar, on vivia, per estalviar-se els deu cèntims de l'autobús. L'any 1860 va entrar com a alumne extern al Seminari, situat aleshores al carrer de Tallers. Residia als Pares Escolapis del barri de Sant Antoni i es guanyava la vida acompanyant un senyor gran al Liceu, i quan el senyor es parava per reposar, el jove Almera aprofitava aquells minuts per treure els seus llibres i estudiar una mica. Al Seminari hi va cursar dos anys de Llatí i Humanitats, tres de Filosofia i sis de Teologia.

»Fou ordenat prevere el 16 de març de 1872. Ja abans havia obtingut el títol de batxiller en Arts el 25 d'octubre de 1867 i en Ciències el 22 de maig de 1869, la llicenciatura en Físiques el 10 de febrer de 1871 i en Ciències Naturals el 9 de maig de 1871. Un cop ordenat prevere, va rebre l'encàrrec de fer de professor de Física i Química al Col·legi Ibèric de Barcelona; ho va fer durant dos cursos.

»El 30 de juny de 1874 va obtenir el títol de doctor en Ciències Naturals, i ho va fer sense descuidar les seves obligacions ministerials com a sacerdot. L'any 1876 va obtenir la llicenciatura en Teologia a València, junt amb el doctor Josep Torras i Bages, després bisbe de Vic, al qual l'unia una bona amistat. El curs 1874-1875 és nomenat professor de Ciències Naturals del Seminari Conciliar de Barcelona. Durant el seu primer any de docència al Seminari ja va fundar el Museu de Paleontologia i Geognòsia. Cada dijous sortia amb els alumnes a fer excursions de recerca de fòssils amb els seminaristes i els alumnes seglars que també tenia. L'any 1878 fou escollit com a membre de la Société Géologique Française, i en el primer congrés d'aquesta societat ja hi va presentar una comunicació, en què s'evidencia el seu interès per les ciències positives.

»Sabem que el doctor Almera preparava cada una de les seves classes per escrit i hi exposant els temes amb molta claredat i senzillesa. Entre els seus alumnes podem citar el nom del conegut Dr. Norbert Font i Sagué. La Société Géologique Française es va reunir a Barcelona l'any 1898 per obra d'Almera i la seva fama ja havia arribat fins a Viena.

»L'any 1885 va prendre possessió com a canonge de Barcelona, després que hi renunciés Mn. Jacint Verdaguer. Cap al 1885 deixa les classes al Seminari en mans del doctor Palou. Per la seva part, Almera era un complidor estricte de les seves obligacions com a canonge i l'any 1912 en fou elegit degà. Durant disset anys fou administrador de l'Hospital de la Santa Creu, de la Casa-hospital per a Infants Orfes i de la Causa Pia Vilaseca.

»Va morir el 15 de febrer de 1819. Tenia 73 anys. Va ser enterrat a Barcelona i després a Vilassar. Va deixar un testament notable, en el qual s'evidencia la seva ànima. Fou un sacerdot auster, home de poques paraules i que anava sempre al gra. S'han conservat els seus sermons, amb una redacció meticulosa. I sabem que donava a l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau el sou que rebia com a degà del Capítol de canonges de la catedral.»

Per tot això, amb raó el doctor Almera està considerat com el pare de la geologia catalana, i fou autor de nombrosos estudis i de la confecció de mapes geològics de la nostra terra.

Informació

Visita de l'arquebisbe d'Antsiranana a Barcelona

El divendres 1 de febrer de 2019, el cardenal Joan Josep Omella va rebre l'arquebisbe d'Antsiranana (Madagascar), Mons. Benjamin Marc Balthason. Va ser l'estiu passat quan el cardenal Omella va viatjar a Madagascar per dirigir els exercicis espirituals als sacerdots de dues diòcesis, una de les quals era la d'Antsiranana. Ara, uns mesos després, convidat pel cardenal Omella, l'arquebisbe d'Antsiranana va venir a Barcelona per donar a conèixer la realitat que viuen allà i conèixer la nostra realitat pastoral. «Som dues Esglésies locals que compartim les alegries i les penes», va dir l'arquebisbe.

L'arquebisbe Benjamin va explicar, en declaracions al servei de Comunicació del nostre Arquebisbat, que «el país africà està en plena preevangelització i a l'inici de la proclamació de la Paraula. Treballem molt amb laics i catequistes, i la nostra acció pastoral se centra sobretot en les famílies i en els joves, que són la majoria de la nostra població. L'Església a Madagascar té plantejats quatre reptes: la família, l'educació, l'acció social en favor del desenvolupament integral de les persones i l'evangelització».

Aviat el papa Francesc farà un viatge pastoral a Madagascar, una visita que és esperada amb molta il·lusió. «Esperem que aquest viatge ens porti un nou impuls. Serà una visita que ens reconfortarà molt en la fe i en el compromís, per veure les exigències de la nostra fe i per actuar sempre amb un gran esperit de misericòrdia.»

L'arquebisbe d'Antsiranana va ser nomenat pel papa Francesc va cinc anys. Va iniciar el seu ministeri el 25 de gener de 2014. La major part de les persones de la seva diòcesi encara practiquen la religió tradicional. Per això creu que cal potenciar les preevangelitzacions i preparar les persones perquè puguin acollir Jesucrist i el seu Evangelí. «Ens falta encara molt camí per recórrer», diu l'arquebisbe. La seva diòcesi té una població d'un milió i mig d'habitants, té seixanta sacerdots, catorze parròquies i unes quatre-centes capelles enmig de la selva.

Digitalització de l'Arxiu de la Fundació Casa de Misericòrdia de Barcelona

Una finestra oberta a 500 anys d'història de la caritat a la nostra ciutat

El dia 5 de febrer de 2019, a la seu de l'Institut d'Estudis Catalans es va celebrar l'acte de presentació del treball de digitalització de l'Arxiu de la Casa de Misericòrdia de Barcelona. Varen presidir l'acte el Sr. Josep M. Genescà, president de la Fundació Casa de Misericòrdia de Barcelona; Mn. Joan Galtés, prior d'aquesta institució; Miquel Térmens, degà de la Facultat de Biblioteconomia i Documentació de la Universitat de Barcelona i coordinador del projecte de digitalització de l'Arxiu, i Sergi Deltor, consultor de comunicació gràfica.

La Casa de Misericòrdia de Barcelona es va fundar l'any 1581, i per això el seu Arxiu –que s'ha pogut conservar íntegre al llarg del temps– és una finestra oberta a 500 anys d'història de la nostra ciutat.

La digitalització va començar el gener del 2013 i es va fer a partir de l'inventari fet fa vint anys per l'arxivera Rosa Pardo. L'objectiu és evitar el deteriorament per manipulació dels originals, afavorir la difusió i accés a l'Arxiu i assegurar la sostenibilitat del sistema, tant a nivell econòmic com tècnic.

Publiquem el text de les paraules que en aquest acte pronuncià Mn. Joan Galtés, provicari general de l'Arquebisbat, canonge de la catedral i prior d'aquesta institució. Les seves paraules situen aquesta obra en el marc històric en què va néixer, i continua la seva missió en els nostres dies.

«És un goig molt gran presentar avui la digitalització de l'Arxiu de la Fundació Casa de Misericòrdia de Barcelona, al servei de la cultura i per al coneixement de la història de la nostra ciutat i de la nostra Església de Barcelona.

»La institució Casa de Misericòrdia troba els seus orígens més llunyans al segle XVI, gràcies a la iniciativa i a l'impuls del venerable sacerdot Dídac Pérez de Valdivia, professor de Sagrada Escripura a Barcelona i impulsor de diverses obres culturals i benèfiques. Aquest personatge i aquesta institució s'han d'inscriure en el moviment que es produí a la nostra Península en el mateix segle XVI, i que propicià un debat seriós sobre la pobresa, és a dir, sobre la caritat i l'assistència als pobres. En el mateix context, el teòleg català Miquel Giginta, autor del *Tratado de remedio de los pobres* (1579), proposava la necessària intervenció de l'autoritat pública davant la deterioració social de les ciutats, i concretament proposava la creació de Cases de Misericòrdia, que oferissin acolliment, treball i formació humana i cristiana. Aquesta proposta trobà bona acollida social i eclesial, i es posà en pràctica a ciutats com Barcelona, Toledo, Madrid, Granada, etc.

»Un segle més tard, aquesta institució Casa de Misericòrdia, per acord del Consell de Cent de la ciutat, centrà la seva activitat en l'acolliment de «donzelles necessitades d'empara», és a dir, de noies en situació de risc. I aquesta ha estat l'obra social que des d'aleshores ha realitzat la Casa de Misericòrdia.

»Avui aquesta obra continua fidel a la seva missió: disposa d'una residència que acull una trentena de nenes en risc d'exclusió social, d'una casa de colònies a Sant Andreu de Llavaneres i d'una residència per a estudiants universitaris.

»L'Arxiu d'aquesta institució barcelonina, que afortunadament s'ha conservat intacte, aplega documentació sobretot des del segle XVII fins als nostres dies. Posar a l'abast dels estudiosos aquesta documentació, amb la seva digitalització, vol ser un servei a la cultura i a la memòria del nostre passat.

»No cal exposar aquí el valor d'aquest Arxiu històric, davant d'un auditori habituat a l'activitat arxivística i a la recerca històrica. Només remarcar que la recerca en aquest Arxiu assistencial de Barcelona, poc explorat, porta quasi de forma immediata a la història de la ciutat, no solament sota l'aspecte de la pauperització en capes populars urbanes –concretament en les dones–, sinó també en molts altres aspectes del teixit social i religiós de la ciutat.

»Per això, vull donar les gràcies als qui han realitzat aquest treball de digitalització i modernització d'aquest Arxiu. I de manera especial agrair al president i al Patronat Casa de Misericòrdia, i als seus col·laboradors, la sensibilitat cultural i la decisió de modernitzar aquest Arxiu històric, per tal de facilitar als investigadors una recerca més àgil i acurada dels seus propòsits.»

Sumari

Prelat

Decrets.....	91
Homilies i al·locucions: Homilia en l'eucaristia de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada	92
Cartes dominicals: «Per un consens durador en educació»; «Mans Unides, 60 anys per un món just»; «Sols en la vellesa»; «Els joves, l'ara de Déu».....	96
Articles i declaracions: Declaracions del cardenal Omella a TV3 i TVE.....	100
Comunicats de premsa: Sobre el projecte constructiu en l'antic conventori de la residència sacerdotal del barri de les Corts.....	101

Vicariat General

Paraules de Mons. Sergi Gordo en la celebració dels 60 anys de l'ONG catòlica Mans Unides	102
Homilia de Mons. Sergi Gordo en l'Eucaristia en ocasió del XIV aniversari de la mort de don Luigi Giussani i del XXXVII reconeixement pontifici de la Fraternitat de Comunió i Alliberament	104
«Nos importas tú» (Article de Mons. Antoni Vadell en <i>Catecumenat</i>)	110

Secretaria General

Ministeris.....	112
Nomenaments parroquials	112
Nomenaments no parroquials	112
Cartes	114

Conferència Episcopal Tarraconense

Comunicat de la reunió núm. 229 (inclou <i>Nota dels bisbes de Catalunya sobre la protecció dels menors</i>)	117
---	-----

Consell Presbiteral

Crònica de la 10a reunió (13/02/2019).....	120
--	-----

Organismes diocesans

Delegació Diocesana per a la Formació i Acompanyament del Clergat: Carta a rectors que acullen capellans d'altres països i Carta a capellans procedents d'altres països	125
Seminari Conciliar de Barcelona: Carta sobre el Dia del Seminari	126

Secretariat Diocesà d'Educació Catòlica: Carta sobre el període de preinscripció	127
Delegació Diocesana de Vida Consagrada:	
Carta dirigida a les Verges Consagrades	128
Carta sobre el Recés de Quaresma dirigida als instituts de Vida Consagrada	129

Pla pastoral

Conferència de Mons. Sergi Gordo en la trobada del Consell General de Germandats i Confraries.....	130
Síntesi pastoral del document final del Sínode sobre els Joves (Dr. Salvador Pié)	134
Com acompanyar els joves? (Mn. Bruno Bérchez)	136
«Soc a la porta i truco» (Núria Ferret Canale)	137

Història de la diòcesi

«Oleguer, amant de la reforma de l'Església. Itinerari del sant a la catedral de Barcelona», pel Dr. Josep M. Martí Bonet	139
---	-----

Crònica

Jornada Mundial de la Vida Consagrada a la catedral	143
Commemoració dels 60 anys de Mans Unides	145
Jornades de Pastoral Familiar de la Companyia de Jesús	147
III Simposi Internacional sobre Reforma i Reformes en l'Església	148
Acte acadèmic amb motiu del centenari de la mort del Dr. Jaume Almera...	151

Informació

Visita de l'arquebisbe d'Antsirananana a Barcelona	153
Digitalització de l'Arxiu de la Fundació Casa de Misericòrdia de Barcelona....	154

Subscripció anual: 30,05 €

Exemplar solt: 3 €

El preu de la subscripció comprèn només l'edició del «Butlletí de l'Arquebisbat de Barcelona» de l'any en curs